

Reménységünk

Az üdvbizonyosság fontossága és öröme

A bizonytalankodás, az aggodalmaskodó kérdések, a kételkedés nyugtalanná teszik, és békétlen feszültséggel terhelik meg az ember lelkét. A földi életünk mindennapi gondjai és problémái pedig folyamatosan gondoskodnak is arról, hogy legyen miért, (vagy kiért) aggódnunk. Legyen okunk valamitől (vagy valakitől) félni, töprengő és gyötrő gondokkal küszködni. Napjainkban – a 21. század elején – a Tv-ből, a rádióból, az újságokból, meg a körülöttünk élő emberekből ránk áramló információk és feszültségek is megterhelnek. Egyre több a lelkében megroppant, depressziós teherrel küszködő ember.

Bár tanulságos, hogy a 42. Zsoltár írója már mintegy 3000 évvel ezelőtt is így panaszkodott: *„Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem.”* (Zsolt 42:8) Tehát már akkor is voltak nagy feszültséget jelentő gondjai az embereknek. A zsoltár írója azonban Istenhez beszél és Isten kezéből vette a „hullámokat.” Ezért aztán Istenben megtalálja – a hullámverések közepette is – lelkének nyugalmát. Így folytatja: *„Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az Úr, imádságot életem Istenéhez.”* *Miért csüggedsz el lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek.”* (Zsolt 42:9, 12)

A Sátán uralma alá került földi világunkban kikerülhetetlenek a nehézségek, a problémák, a csalódások, a gondok, a csődhelyzetek, a szenvedések, sőt a legnagyobb ellenség: a halál is minden embert utolér. Mindig így volt ez az Istentől elszakadt emberiség történelmében. Akkor kibírhatatlanul nehezek ezek a terhek, ha nincs támasza és erőforrása a lelkünknek, ha Isten nélkül árván éljük az életünket.

Ezért hát **egész földi életünk legfontosabb programja, hogy rátaláljunk és ráálljunk egy szilárd és erős sziklára**, amely megingathatatlan biztonságot jelent számunkra, akármilyen nagy vihar dül is körülöttünk. **Ez a szikla pedig Jézus Krisztus személye és váltsága**, aki örök Istenből való örök Isten, aki által teremtett minden, és aki valóságos emberként, irántunk való szeretetből a kereszten „bűnné lett értünk” és az atyáinktól örökölt bűnrabságból megszabadított. Így lettünk hit által, ingyen kegyelemből Isten gyermekei, az üdvösség részesei.

Az istenfiúságnak ez a bizonyossága tehát hit által nyerhető el. Mégpedig úgy, hogy bűnösségem és elveszett állapotom felismerése Isten felé fordított és az Ő szavának elhittem, hogy Fia, Jézus Krisztus, elvette a bűneimet és feltámadása által új életre támasztott fel. Azóta a hitem személyes kapcsolatot, vagyis beszélő viszonyt, jelent Istennel, mint Atyámmal, Jézus Krisztussal, mint Megváltómmal a bennem lakozó Szentlélek által. Így isteni természet részesévé lettem. Ennek az új életnek nyilvánvaló jelei és bizonyítékai vannak. János apostol írja: *„Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket. Aki nem szereti a testvérét, az a halálban van.”* (1Jn.3:14) Istenfiúságunk legfőbb és hiteles jele tehát, hogy Isten szeretete tölti be a szívünket minden ember felé és örömteljes bizalom tölt el az Isten felé. Így ír erről az apostol: *„Abban lett teljessé a szeretet köztünk, hogy bizalommal tekintünk az ítélet napja felé ... A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.”* (1Jn 4: 17-18)

A bűneink bocsánatában és az üdvösségünkben való bizonyosság mennyei öröm napsugarával ragyogja be a bensőnket. Péter apostollal együtt valljuk: *„Áldott a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászülte minket, Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtlen és hervadhatatlan örökségre, amely a Mennyben van fenntartva számotokra. Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó*

időben.” (1Pt 1:3-5) Péter apostol ismerte a földi életünk nehézségeit, éppen ezért így folytatja: „Ezen örvendeztek, noha most, ha meg kell lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között.” Majd megmagyarázza, hogy a földi élet próbáira és kísértéseire szükségünk van azért, hogy – amint írja – „a ti kipróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.” (1Pt.1: 6-7.) A próbák tüzeire tehát szükségünk van, hogy a hitünk megtisztuljon és megerősödjön. Péter apostol így fejezi be az előbbi bizonyoságtételét: „kimondhatatlan és dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértétek hitetek célját, a lelketek üdvösségét.” (1Pt 1: 8-9)

A lényeg az, hogy hitbeli bizonyosság által a mennyei örökségünk már most a miénk. Amint a Jn 3: 36-ban olvassuk: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van.” Majd gyorsan azt is hozzát teszi az Írás, hogy „aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta.” Ebből a szövegből világos, hogy valamennyien Isten kárhozatra ítélő haragja alatt jöttünk erre a világra. Aki tehát e földi életében elmulasztja hit által megragadni a Krisztusban felkínált kegyelmet, annak sorsa a kárhozat lesz. Senki sem kárhozik el a bűne miatt – hiszen a bűneinket Jézus a keresztre vitte. — A kárhozat egyetlen oka: Jézus személyének és váltságának az elutasítása. A földi életünk nagy lehetősége a Jézus Krisztusban felkínált üdvösség megragadása hit által. Fájdalommal gondolok arra, hogy az embertársaink nagyobbik része nem ismeri, vagy nem veszi komolyan ezt az egyetlen lehetőséget. Szomorúan gondolok azokra, akik hamis tanításoktól megtévesztve, vagy nem hisznek a halálon túli létben, vagy a saját jóságukban, mások az üdvösségük halálon túli elrendezésében reménykednek.

Az elmondottak alapján a legfontosabb tény számunkra az, hogy Jézus Krisztus személyének és váltságának az elfogadása, vagyis az újjászületésünk pillanatától kezdve részesei és örökösei lettünk Isten mennyei világának, az örök életnek., nevünk bejegyzésre került az Élet könyvébe. Továbbra is testben lakunk, személyi, családi, közösségi szükségleteink, kötelezettségeink és feladataink vannak, de hitben, lélekben, gondolkodásban az Isten mennyei világához tartozunk. Pál apostol ezt írja rólunk: „Mert meghaltatok és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.” (Kol 3:3). Tanulságos, hogy amikor Jézus Krisztus arra készült, hogy váltságművét befejezve visszamegy az Atyához, így imádkozott értünk, vagyis azokért, akik hit által életünk Urának fogadjuk el Őt: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból való, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket a te igazságoddal, a te Igéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldöm őket a világba.” (Jn 17:15-18) **Vagyis a Krisztusban nyert örök élet mennyei küldetéssé nemesíti a földi életünket. Egyúttal ez a hit Istenből áradó szellemi erőforrást jelent számunkra folyamatosan és minden körülmények között a győzelmes és gyümölcsöző élethez.**

Megérkezés az Úrhoz

Egy kedves régi ének cseng a fülemben gyakran, amikor a reménység szárnyain Istennek a mennyei világába emelkedem. Így szól ez az ének:

*Lelkünk hol találja nyugalma honát?
Szárnyával befedve, oltalmat ki ad?
Nem nyújthat sehol nekünk e Föld olyan helyet,
Hol bennünk a bűn többé kárt nem tehet.
Nincsen ily hely, nincs idelent
A lélek hazája az Égben van fent!*

*Hagyjátok a Földet, lássuk a hazát
A mennyei város oly szép odaát!
A szent Jeruzsálembé, mely csupa fény,
Már várja Menyasszonyát a Vőlegény!
Nála örök boldogság van!
Ó, bár ott lehetnénk egykor mindnyájan!*

*Mily édes a béke az Úr trónjánál!
A gond és a bánat ott ránk nem talál,
Ott kél angyalének, hárfák húrja peng
S a győzelmes hősnőknél szép pálma leng.
Béke, béke legteljesebb!
Ó mennyei hon, tefeléd sietek!*

Az elragadtatás

A továbbiakban **kövessük nyomon** a választottaknak, vagyis a Krisztus láthatatlan Testének, az újjászületett emberekből álló **Menyasszony-Gyülekezetnek az útját** attól a pillanattól kezdve, hogy „felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája. Maga az Úr fog alá szállni a Mennyből és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk a felhőkön az Úr fogadására a levegőbe és így mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thesz.4: 16-17) Amint már szóltunk róla, azok, akik újjászületett emberként e Földön élve megérik ezt a napot, testükben „elváltoznak,” vagyis a testük halála nélkül nyernek romolhatatlan, megdicsőült testet (1Kor 15:51-53). A lényeg az, hogy azon a csodálatos napon a Menyasszony-Gyülekezet egyesül a mennyei Vőlegényével. Ebben az elragadtatásban azoknak lesz része, akik az elmúlt évezredek során bármikor, és bárhol elfogadták Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak. Olyan lesz ez, mint amikor a méhek királyságában (egy méhcsaládban) megérik a helyzet arra, hogy új méh-királyságot alapítsanak. Az új méh-király kirepül a viaszból épült bölcsőjéből a levegőbe. Ekkor a méhcsaládnak egy része vele együtt kirepül és valahol a levegőben egyesülnek, és ezzel egy új méh-királyságot (méhcsaládot) hoznak létre. A méhészek „rajzásnak” nevezik ezt az eseményt.

Pál apostol az Efézusiakhoz írt levelének az elején imát mond értük. Így imádkozik: „Kérem, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg néktek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek Őt, és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az Ő örökségének dicsősége a szentek között.” (Ef 1: 17-18) Értünk is szól ez az imádság! Nekünk is szükségünk van arra, hogy megnyíljanak a lelki szemeink és lássuk meg azt a dicsőséges örökséget, amelyet Isten számunkra is elkészített.

Jézus Krisztus – a választottak Gyülekezetének Vőlegénye – az Írások szerint, angyalok közreműködésével viszi véghez övéinek az elragadtatását. Jézus mondta: „Elküldi angyalait nagy harsonaszóval és összegyűjtik az Ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik sarkától a másik sarkáig.” (Mt 19:31) Olyan lesz ez az angyali harsonaszó, amelyet csak az újjászületett választottak hallanak meg, ők pedig valamennyien nemcsak meghallják, hanem megdicsőült testben feltámadnak és azokkal együtt, akik akkor kiválasztottként itt élnek, valamennyien szellemi testet öltve az Úr színe elé emelkedünk. Olyanformán lesz ez, amint a tanítványok látták Jézust felemelkedni a mennybemenetelének napján. (ApCsel.1:9) Erre vágyakozhatott Pál, amikor ezt írta: „Valamiképpen eljussak a halottak **közül** való feltámadásra!” (Fil 3:11)

Mi vár az elragadtatás után?

Kérdés: hova érkezik az elragadott Gyülekezet miután Urával, a mennyei Völegényével egyesült? Pál a már idézett 1Thessz 4: 17-ben mindössze ennyit mond erről: „és így mindenkor az Úrral leszünk.” Ez persze a Gyülekezet számára örömteljes kijelentés és nagyszerű távlat. Azt jelenti, hogy a mennyei Völegénnyel való egyesülés után, mindig ott lesz az elragadottak Gyülekezete, ahol Jézus Krisztus. Krisztus, aki megosztja a vele egyesült Menyasszonyával mindazt, ami az Övé, mindazokat a feladatokat és küldetéseket is, amelyeket Ő tölt be. Jézus pedig a feltámadása után ezt mondta: „Nékem adatott minden hatalom Mennyen és Földön.” (Mt 28:18) Pál apostol pedig ilyen kijelentéseket közöl Jézusnak a küldetéséről: „Addig kell uralkodnia, amíg lába alá nem veti valamennyi ellenségét.” (1Kor 15:25) Ebbe a Krisztussal együtt (vele egyesülve) betöltendő feladatkörbe tartozik az is, amit Pál apostol így fogalmazott meg: „Nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélni?” „vagy nem tudjátok, hogy angyalok fölött is ítélezünk majd?” (1Kor 6:2-3) Nem tudhatjuk pontosan, hogy mit jelentenek ezek a kijelentések. Annyi azonban nyilvánvaló, hogy Jézus Krisztus, mint „örököstársaival” az elragadott Gyülekezettel megosztja mindazt, ami az Övé és az Ő feladata. (Róm 8:17)

Ha figyelmesen tanulmányozzuk a Szentírást és az Igék alapján nyomon követjük az elragadott választottak útját, az válik nyilvánvalóvá számunkra, hogy mielőtt Jézus megosztaná a Vele egyesülő Menyasszonyával az Ő hatalmas méretű és az egész teremtett világra kiterjedő uralkodását két jelentős eseménynek kell megtörténnie. Az egyik, hogy hatalmas mennyei ünnepség keretében **megtartja Jézus Krisztus a Bárány menyegzőjét**, vagyis megpecsételi a Menyasszony- Gyülekezettel való egyesülését. A másik jelentős esemény pedig az lesz, hogy a megszámlálhatatlannak mondott taglétszámú **Menyasszony-Gyülekezetnek minden tagja megkapja megváltó Urától a jutalmát: a számára elkészített helyet és feladatot.** Vagyis az Urával egyesült Gyülekezet Jézus Krisztus igazságos ítélete alá kerül, ahol az ítélet tétje nem az üdvösség, vagy a kárhozat lesz (hiszen ott csak az üdvözültek lesznek jelen), hanem az, hogy ki-ki a földi életének milyen jutalmát kapja, mennyi mennyei kincset gyűjtött?

A Bárány menyegzője

A Bárány menyegzőjére – a Jelenések könyvének leírása szerint – akkor kerül sor, amikor Jézus Krisztus győzelmet vett a „nagy Babilon” (az Antikrisztus birodalma) fölött. János, a mennyei látnok, látja és hallja a győzelem ujjongó örömhírét. „*Mintha nagy sokaság hatalmas hangon szólna a Mennyben: Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké, mert igazak és igazságosak az Ő ítéletei, mert elítélte a nagy paráznát, aki paráznaságával megrontotta a Földet, mert számon kérte kezéből szolgálói vérét. Még egyszer mondták: Halleluja!*” – írja János apostol. (Jel 19: 1-3) A győzelem ünnepélyes bejelentése után így folytatódik János látomása: „*És hallottam valami nagy sokaság hangját, mely mintha nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja volna: Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örülünk és Ujjongunk, és dicsőítsük Őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya, és megadatott neki, hogy felöltözzék, tiszta gyolcsba!*” (Jel 19: 6-8)

Nyilvánvaló, hogy a Bárány menyasszonya az elragadott Gyülekezet, amely eddig a Földön a láthatatlan Krisztus teste, a választottak Gyülekezete volt, most pedig az elragadtatása után a Mennyben láthatóvá vált. Krisztusnak erről a menyasszonyáról már Bemérető János is szólt, amikor Jézusra tekintve ezt mondta: „*Akié a menyasszony az a völegény, a völegény barátja eddig, aki ott áll és hallja őt, ujjongva örül a völegény hangjának, ez az én örömöm lett teljessé.*” (Jn 3: 29) Pál apostol is többször beszél a kihívottak Gyülekezetéről úgy, hogy az a

Krisztus menyasszonya. A Korintusiaknak írja: „*Isten féltő szeretetével féltelek titeket: mivel eljegyeztelek titeket egy férfinak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé.*” (2Kor 11: 2) Amikor pedig az Efézusiaknak a férj és a feleség megszentelt szeretetközösségéről ír, kapcsolatukat Krisztusnak az övéihez – vagyis az egyházhoz – fűződő szeretetközösségéhez hasonlítja. Azt mondja, hogy Krisztusnak, a Vőlegénynek a szeretete megtisztítja a Menyasszony-Gyülekezetet és alkalmassá teszi a mennyei küldetésére. „*Így állítja maga elé (majd) az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.*” – írja az apostol. (Ef 5: 22-33) Nehéz elképzelnünk, hogy mit jelent és milyen is lesz a valóságban a teljes szellemi és szeretetben való egység, amely Jézus Krisztus személye és az üdvözült emberek között megvalósul. Tökéletes szellemi harmónia lesz az, amelynek a lényege nem alárendeltség, vagy uralkodás, sem nem valamilyen személytelen beolvadás Jézus Krisztusba, hanem értelmes személyek önkéntes és tökéletes szeretetben való egysége. Képtelenek vagyunk a mai értelmünkkel felfogni, hogy miként lehet majd Jézusnak a megszámlálhatatlanul sok üdvözült ember mindegyikével külön személyes kapcsolatban élnie? Persze, ha mindezekre pontos magyarázatot tudnánk adni, akkor már nem is volnánk emberek. A földi, testi kötelékeink, a világunk jelenlegi természeti törvényei nemcsak a lehetőségeinket, hanem az elképzeléseinket is korlátok közé szorítják. Ezért fogalmaz az eljövendő mennyei világra vonatkozóan Pál apostol így: „*Amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az Őt szeretőknek.*” (1Kor 2: 9) A Jézus Krisztussal jövőben megvalósuló egyesülésről szól egyik ismert énekünk:

*„Sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett
De szent megújulásért és békéért eped
Míg látomása egykor dicsőn beteljesül,
S a győzedelmes Egyház Urával egyesül.”*

Vendégek a Bárány menyegzőjén

A menyegző a vőlegény és a menyasszony egyesülésének ünnepélyes alkalma. Minden menyegzőnek a fő személyei a vőlegény és a menyasszony. Lényegében értük történik az egész ünnepség. A menyegzőre általában **vendégek is hivatalosak**. Elsősorban az új pár rokonsága, a barátai és az ismerőseik alkotják egy menyegző ünnepi alkalmának a vendégeit. A Bárány menyegzője – amint láttuk – egy hatalmas mennyei ünnepség lesz, amelyen Jézus Krisztus, mint Vőlegény a Földről elragadott Menyasszonyával, a kiválasztottak Gyülekezetével egyesül. Kérdés, hogy kik lesznek a Bárány menyegzőjének a vendégei? János – a mennyei látnok – így folytatja a Bárány menyegzőjéről szóló beszámolóját: „*Így szólt hozzám: Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára.*” Majd hozzáteszi: „*Ezt mondta nekem: Ezek az Isten igaz igéi.*” (Jel 19: 9) Ennek a szövegnek és a Biblia idevonatkozó kijelentéseinek az elmélyült értelmezése szerint a „boldog hivatalosok” alatt nem a Menyasszony- Gyülekezetet kell értenünk, hiszen Ő a Vőlegénnyel együtt a menyegző alkalmának a fő részese. **A hivatalosak a Bárány menyegzőjének a vendégei lesznek.** A kérdésünk tehát továbbra is az, hogy kik lesznek azok a „boldogok,” akik vendégként meghívást kapnak a Bárány menyegzőjére?

Jézus a királyi menyegzőről szóló példázatában a Király Fiának a menyegzőjéről beszél, amelyet maga a Király készített elő és rendezett meg. A Mt 22:1-14-ben leírt példázat nem tesz említést a menyasszonyról, de nyilvánvaló, hogy a „hivatalosok”, akiket a király szolgálai hívtak a menyegzőre nem azonosak a menyasszonnyal. Ebben a példázatban arról van szó, hogy a hivatalosak, különböző ürügyekre hivatkozva, nem mentek el a menyegzőre. A

menyegzős ház mégis megtelt a „keresztutakról” meghívott megtérőkkel. Ők azok, akik távol valók, méltatlanok és bűnösök voltak, de elfogadták a Király hívását, kaptak menyegzői (menyasszonyi) ruhát. Tanulságos, hogy – a példázat szerint – csak azok maradhattak ott menyegzői vacsorán, akiknek volt menyegzői ruhájuk. Jézus azzal fejezi be ezt a példázatot, hogy „*sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak*” (Mt 22:14.) Krisztus Menyasszonya a választottak Gyülekezete. Azokból áll, akik bűnösségüket felismerve minden másnál fontosabbnak tartották (és tartják) a Király hívását és ingyen kegyelemből hit által elfogadták a „fehér gyolcsból” készült menyegzői ruhát.

De kik a hivatalosak? Amikor Jézus elmondta ezt a példázatot nyilvánvalóan a korabeli istenfélő, vallásos zsidókról beszélt úgy, mint hivatalosokról, akik elutasították az Ő Isten országába szóló meghívását. Elutasították Jézust önző irigységből, vagy esetleg vallásos meggyőződésből. E világ istene megvakította szemüket és vak hitetlenségükben nem ismerték fel Jézusban az Isten Fiát és „nem mentek el a menyegzőre”. Voltak közöttük megfontoltan konok pénzsóvár és hatalomvágyó emberek, akik irigy féltékenységgel telve csupán mint egy lázadót és önjelölt Messiást juttatják Jézus a keresztre. Minden bizonnal ezt az irányzatot képviselte Kajafás főpap és a szadduceusokból álló köre. De voltak a zsidóság körében megtévesztett, lelki sötétségben vergődő, de őszintén istenfélő emberek is. Ilyen volt a farizeusok közül való Nikodémus, vagy a titkos tanítványként említett arimátiai József, akik együtt emelték le a keresztről és temették el Jézus testét. (Jn 19: 38-41) Talán ebbe a körbe tartozott Gamáriel „a tiszteletben álló törvénytudó”, aki azt tanácsolta a főpapi testületnek, hogy bízzák Istenre Krisztus követőinek az ügyét. (ApCsel 5:33-42) Isten vizsgálja és ismeri valamennyi ember szívét és igazságosan ítél meg minden embert.

Marad tehát a kérdés: kik lesznek a Bárány menyegzőjének a vendégei? Kik lesznek azok, akik meghívást kapnak erre a csodálatos alkalomra? Nyilván az ő meghívásuk azt jelenti, hogy ők is részesei lesznek a Mennynek, vagyis Isten mennyei világában az üdvösségnek. Nem úgy, mint a Völegény Menyasszonya, hanem mint „vendégek”.

A Biblia sok helyen utal arra, hogy az üdvösségben nem lesz egyformaság.. Jézus a minákról szóló példázatban, a Lk 19: 11-27 verseiben azt mondta el, hogy egy „nemes ember” minden szolgájának egyformán egy minát adott. Mikor aztán a számadásra került sor, volt aki tíz, a másik öt minát nyert az egy minán. Eszerint kapott az első hatalmat tíz városon, a másik pedig öt városon. Aki pedig megmakacsolta magát és konok lázadással a szívében nem kereskedett a minájával, annak arról az egyről is le kellett mondania. Isten nem személyválogató! Egyforma esélyt (minát) nyújt minden e világra megszületett embernek az üdvösségre, noha az emberek körülményei és adottságai között felmérhetetlenül nagy különbségek vannak. Isten minden embert a saját képére és hasonlatosságára teremtett önálló személyiségnek, szabad akarattal felruházva. Hiszünk a szerető és mindenható nagy Isten bölcsességében, hogy tökéletesen fogja megítélni: ki hogyan élt, szabad akaratából a reá bízott egy minájával, a számára nyújtott lehetőségekkel. A talentumokról szóló példázatban (Mt 25: 14-30.) szintén azt az alapigazságot szögezi le Jézus, hogy „*a kevesen hű voltak, sokat bízik rád ezután.*” És – a példázat szerint – ki-ki a hűségének és a szorgalmának a mértéke szerint kapott jutalmat. Aki pedig lázadó szívvel szembeszállt a talentumok osztogatójával, ezt az ítéletet kapta: „*A haszontalan szolgát vessétek ki a külső sötétségre: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.*” A Menyasszony- Gyülekezet tagjai között is lesznek különbségek a jutalmazásban, a Bárány menyegzőjének vendégei között is lesznek különbségek. Azok azonban, akik erre a menyegzőre – akár csak mint vendégek – meghívást kapnak, valamennyien boldogok, mert az üdvösség részesei lesznek.

A teljes Írásnak az üdvösségre és a végidőkre vonatkozó számtalan kijelentéseit elmélyülten tanulmányozva bátorodom leírni azt, hogy – látásom szerint – kik lesznek majd a Bárány menyegzőjének vendégei. Emberként tévedhetnek. Hiszen most még „*töredékes az ismeretünk*” és „*tükör által homályosan látunk*” (1Kor 13:9,12) Mégis leírom, mert

gyönyörködöm Isten bölcsességében és a kijelentéseiben. Közöttük azokban is, amelyek abban nyújtanak világosságot, hogy miként működik az Isten kegyelme.

Az első feltámadás részesei

A Bárány menyegzőjének – minden bizonnyal – boldog meghívott vendégei lesznek azok, akikről a Jel 20: 4-6.-ban úgy olvasunk, mint az első feltámadás részeseiről. Ezt olvassuk itt: „*Láttam trónokat: helyet foglaltak rajtuk, és ítélő hatalmat kaptak azoknak a lelkei, akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyágtételért és az Isten Igéjéért, akik nem imádták a fenevadat, sem az ő képmását, és nem vették fel az ő bélyegét a homlokukra és kezükre: ezek életre keltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. A többi halott nem kelt életre, míg el nem telik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek és vele fognak uralkodni ezer esztendeig.*” E pontosnak mondható meghatározás szerint azokról van szó, akik az Antikrisztus korszakában mártírhalált szenvedtek a Krisztushoz való hűségükért. Kitüntetett vendégek lesznek ők a Bárány menyegzőjén. Van olyan vélekedés is, hogy maga a Menyasszony- Gyülekezet is ennek az első feltámadásnak lesz a részese. Ennek azonban ellene mond, hogy János a hatodik pecsét felbontása után már látja a megszámlálhatatlan és minden nemzetből, törzsből és nyelvből való fehér ruhás sereget a Mennyben, amely sereg – minden bizonnyal – a kihívottak Gyülekezete. (Jel 7:9-17) A Jelenések könyvének időrendje szerint a Bárány menyegzőjének a meghirdetésére, vagyis a Menyasszony- Gyülekezetnek a mennyei Vőlegényével való egyesülésének a bejelentésére már az első feltámadás előtt került sor. (Jel 29:6-9) Az is figyelemre méltó, hogy János világosan és konkrétan körülírja, hogy az első feltámadás részesei az antikrisztusi korszak mártírjai lesznek. Fontos arról is hallani, hogy az első feltámadás részesei „*Krisztus papjai lesznek és vele uralkodnak*” Vagyis feltámadott és megdicsőült testben élnek és szolgálnak Jézussal az Ő békekirályságában itt a Földön.

Az ószövetség szentjei

Az Ószövetség kiválasztott emberei és a kiválasztott Izrael Isten áldását elsősorban a földi élet javainak gyarapodásában és bőségében látták. Isten ígéretei is elsősorban mindig evilági áldásokra vonatkoztak. Ábrahámnak többször szól Isten ígérete: „*Emeld föl tekintetedet és nézz szét arról a helyről, ahol vagy északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, neked és utódaidnak adom örökre.*” (1Móz 13:14) Izrael népe számára is az ígéretetek a tejjel és mézzel folyó Kánaán földjére vonatkoztak. Mégis az Ószövetség szentjeinek a hitében is felragyogott a halálon túli élet reménysége. Bibliánk legrégebben írt könyvében Jób így beszél: *Én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg Istent* (Jób 19: 25-26) A Zsidókhöz írt levél közlése szerint, Ábrahám is mennyei városban reménykedett, amelynek „*tervezője és alkotója az Isten.*” (Zsid 11:10) Ézsaiás így reménykedik: „*Életre kelnek halottaid, feltámadnak a holttestek*” (Ézs 26:19) A 73. zsoltár írója Isten örök dicsőségében reménykedik, amikor ezt írja: „*Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs rajtad kívül senkim a Mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem örökké!*” (Zsolt 73: 24-26) Dániel pedig világosan kijelenti: „*Azok, akik alusznak a föld porában, sokan felébrednek majd, némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra.*” (Dán 12:4) Az Ószövetség szentjei előre hittek és reménykedtek a Messiásban és várták az eljövételét. Áldozásaik hitben való előképei voltak Jézus Krisztus engesztelő áldozatának. Mózes és Illés megjelenése a megdicsőülés hegyén nemcsak az ő halál utáni örök életükről ad

bizonyosságot, hanem azt is feltárja, hogy részt vettek Isten üdvtervének a munkálásában, amikor Jézussal „*élete végéről szólottak, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie.*” (Lk 9: 30-31) Isten igazságos és kegyelmes ítélete az ószövetségi választott nép hitben, és engedelmisségben élő seregét támasztja majd fel, akik a Bárány menyegzőjének vendégeiként az üdvösség boldog részesei lesznek. Róluk beszél Jézus is a Lk 13:28-ban: „*Látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákobot, és a prófétákat mind az Isten országában.*” A Bibliában nincs külön kijelentés, arról, hogy mikor támadnak fel az Ószövetség szentjei, de – amint láttuk – a próféciák sokasága szól arról, hogy a Krisztus békekirályságában a zsidóságnak kiemelkedő feladata és küldetése lesz, így – az elmondottak alapján is -joggal gondolunk arra, hogy az Ószövetség üdvözültjei már a békekirályság kezdete előtt, a Bárány menyegzőjének boldog vendégeiként megjelennek.

A népek és nemzetek üdvözültjei

Sokakban joggal merül fel a kérdés: mi lesz a népek és nemzetek sok milliárdjai közül azokkal, akik földi életükben nem ismerhették meg az egy igaz Istent, sem az üdvösség egyetlen útját: Jézus Krisztust, mert nem hallottak róla, mert nem jutott el hozzájuk az Evangélium? A legkülönbözőbb vallási tanítások, eszmék és felfogások hatása, sőt erőszakos uralma alá születnek és élnek emberek és nincs módjuk arra, hogy megismerjék a nagybetűs VALÓSÁGOT Hogyan gyakorol igaz ítéletet a mindenható egy igaz és örök Isten a népek és nemzetek e széles rétege fölött ??

A legegyszerűbb válasz erre a kérdésre az lehetne, hogy bízzuk Istenre, Őt úgy ismerjük, hogy igazságos és nem személyválogató. Mégis fontos tudnunk azt, hogy a Bibliánkban világos válasz van a felvetett kérdésre. A Római levélben olvassuk: „*Isten nyilvánvalóvá teszi, hogy igazságosan ítél. Mert mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni: azoknak, akik állhatatosan jól cselekedve **törekszenek** dicsőségre, megbecsülésre, és halhatatlanságra, örök életet ad. Azoknak pedig, akik viszálykodók, akik ellenállnak az igazságnak és **a hamisságot követik**, haraggal és bosszúállással fizet majd.*” (Róm 2: 5-8) Pál hozzáteszi: „*zsidónak elsősorban, de görögnek is.*” Pál a „görög” alatt az összes nem zsidókat érti. Vagyis az ítélet mértéke egyforma lesz azok számára, akik nem jutottak élő hitre, akár vallásos, akár „pogány” háttérből valók. **Az őszinte törekvésük a jóra üdvösséget jelent, ha azonban tudatosan a hamisság mellé állnak, ez Isten haragját és bosszúállását vonja maga után – az idézett Ige szerint.**

Még világosabban fejti ki az apostol ugyanezt az igazságot a további versekben. Ezt írja: „*Az Isten nem személyválogató. Akik ugyanis törvény ismerete nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azok a törvény alapján kapják majd meg az ítéletet ... Mert amikor a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, természetes eszük szerint cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek, önmaguknak szabnak törvényt. Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívükbe. Erről a **lelkiismeretük** és az egymást vádló, vagy éppen védő gondolataik együtt tanúskodnak majd azon a napon, amelyen Isten megítéli az emberek rejtett gondolatait az én Evangéliumom szerint a Krisztus Jézus által.*” (Róm 2:11-16) Eszerint az Ige szerint tehát Isten ítéletének az alapja és a mértéke az lesz (azoknál az embereknél, akikhez nem jutott el az Evangélium ismerete), hogy mennyire engedelmeskedtek a lelkiismeretüknek.

A **lelkiismeret Isten egyetemes ajándéka** minden ember számára. Lényeges megkülönböztető jegyünk minden más élőlényhez viszonyítva. (Az állatoknak nincs lelkiismerete.) A lelkiismeret Istennek bennünk maradt leheletének a folyamatos működése, amely minden embert az adott körülményei között a jóra serkenti, és mindenféle gonosz ellen tiltakozik, amely megkísért bennünket. Ezt tette Kainnal is, Ádámék elsőszülött fiával.,

amikor a harag és gyűlölet indulata töltötte el, öccsével, Ábellel szemben. Vigyázz! – szolt neki Isten a lelkiismeret hangján: „*ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz, ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!*” (1Móz 4:7) — Kain példája azt is elénk tárja, hogy a lelkiismeret hangja figyelmeztet ugyan, de nincs hatalma arra, hogy visszatartsa a rossztól, a bűntől. Isten minden embernek szabad akaratot adott arra, hogy enged- e a lelkiismeret hangjának, vagy sem. A Róm 2. fejezetből idézett Igék arról szólnak, hogy Isten minden egyes embert külön figyel, és pontos felmérést végez arról, hogy ki mennyire engedett a lelkiismeret hangjának, illetve, hogy – Kain módjára – megtagadta és elutasította-e a lelkiismeret szavát.

Jézus szavai is utalnak arra, hogy a népek és nemzetek közül lesznek olyanok akik a lelkiismeretükre hallgatva méltóknak bizonyulnak az Isten országára. A Lk 13:29-ben olvassuk: „*Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről és asztalhoz telepednek az Isten országában.*” — Úgy hangzanak Jézusnak ezek a szavai, mintha éppen a Bárány menyegzőjéről szólna, ahol vendégként az asztalhoz telepednek azok is, akik szerte a nagy világban lelkiismeretükre hallgatva, komolyan vették, hogy becsületes, tiszta és erkölcsös életet éljenek, noha nem volt módjuk személyesen , vagy a Bibliából megismerni Jézus Krisztust és a megváltás útját.

A Menyasszony- Gyülekezet jutalmazása

Amint már szoltunk róla, úgy kezdődik majd a mennyei életünk, hogy Jézus Krisztus elküldi az Ő angyalait „*nagy harsonaszóval*” (Mt 24:31). Ezek az angyalok beültetnek majd bennünket valamilyen „mennyei űrhajóba” és elvisznek minket a nagy találkozóra, „*felhőkön az Úr fogadására a levegőbe.*” (1Thessz 4:17) A mindenható Isten menetrendje szerint egy hatalmas méretű ünnepségre érkezünk. Közben azonban egy jelenleg teljesen elképzelhetetlen nagy változást élünk át. Ha a testünk halála után hangzik fel számunkra az angyalok harsonája, akkor feltámadunk, mégpedig egy különleges, mennyei életre alkalmas romolhatatlan, szeplőtlen és megdicsőült szellemi testben. Ha megérjük azt, hogy földi életünk idején hangzik majd fel a mennyei harsonaszó „*hirtelen, egy szempillantás alatt ... elváltunk. Mert a romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie.*” (1Kor 15: 52-53) A hatalmas méretű ünnepség pedig, ahova már romolhatatlan szellemi testben érkezünk, a Bárány menyegzője lesz, amelynek az eseményéről és jelentőségéről már szoltunk. A Bárány menyegzőjét különösen ünnepélyessé teszi a menyegzőn megjelenő vendégsereg. A menyegző alkalmának pedig a legfontosabb lényege Jézus Krisztusnak, az Isten Bárányának az egyesülése a Menyasszonyával, a választottak Gyülekezetével- amint már erről is szoltunk.

A Szentírásnak erre az időre vonatkozó kijelentéseiből alaposan feltételezhetjük azt, hogy a Völegény és a Menyasszony egyesülése után, a Menyasszony – vagyis a „Bárány felesége”, beköltözik a Völegény által számára elkészített közös otthonukba. Itt aztán az Urával egyesült Gyülekezet valamennyi tagja megkapja a számára elkészített feladatot és jutalmat, Jézus Krisztus igazsága és gazdag szeretete szerint. Erről szolt Jézus, amikor búcsúzott a tanítványaitól. Ezt mondta: „*Elmegyek, hogy helyet készítek a számotokra. És ha majd elmegyek és helyet készítek számotokra, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*” (Jn 14: 2/b – 3) Az elragadtatás és a Krisztussal való egyesülés – vagyis a Bárány menyegzője – után következik az, amit Pál apostol a 2Kor 5: 10-ben ír: „*Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmazassék aszerint, amiket a testben cselekedett, akár jót, akár gonoszt.*” (2Kor 5:10 Károli) Az igei szöveg összefüggését vizsgálva, az előző versekből kiderül, hogy az apostol itt kizárólag azokról a választottakról beszél, akik élő hitben szolgálva az Urat „*bizakodunk,*

*és inkább szeretnék kiköltözni a testből és hazaköltözni az Úrhoz.” (2 Kor 5:8) **Vagyis itt a Krisztus ítélőszéke előtt az dől el majd, hogy az üdvözült választottak milyen jutalomban részesülnek.** Az üdvösséget nyert Gyülekezet tagjai a földi életükben tanúsított hűségük és engedelmes szolgálatuk alapján – vagy annak hiányossága szerint – nyerik el a mennyei életben betöltendő helyüket, feladataikat, kisebb, vagy nagyobb jutalmukat. Itt és ekkor valósul meg, amiről Pál apostol az 1Kor 3:11-15-ben beszél. Itt ezt olvasunk: „*Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát, az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben (vagyis ítéletben) jelenik meg. És akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz és hogy kinek-kinek mit ér a munkája, azt a tűz (Krisztus ítélete) fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített megmarad, jutalmat fog kapni, de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.*”*

Az Ige üzenete világos és egyértelmű. Újjászületett hívőkről van szó, akik a Krisztusban vetett hitük által akkor is üdvözülnek, ha a földi életük tele volt engedetlenséggel, tétlenséggel, talán anyagiassággal és sok bukdácsolással. Vagyis nem aranyat, ezüstöt, drágakövet, hanem fát, szénát, szalmát építettek a bennük lévő fundamentumra, Jézus Krisztusra. Megmenekülnek ugyan, de kárt vallanak. Miben? Pontosan nem tudjuk, de annyi bizonyos, hogy sok olyan mennyei értéktől elesnek, amelyek pedig nem ideiglenesen, hanem véglegesen az övéké lett volna. Ide vonatkozik Jézusnak az a kérése, amikor arra biztat, hogy „*Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol amoly és a rozsdá megemészti és ahol a tolvajok kiássák és elloppják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a Mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, ahol a tolvajok sem ássák ki és nem lopják el. Mert ahol a kincséd, ott van a szíved is.*” (Mt 6:19-21)

A hamis sáfárról szóló példázatból is azt a tanulságot vonja le Jézus, hogy „*ha a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízza rátok az igazit? És ha a másén nem voltatok hűek, ki adja oda nektek azt, ami a tietek?*” (Lk 16:11-12) Jézus ezekben a mondatokban arra mutat rá, hogy bármi, amit e földi életünkben elérünk, illetve megszerzünk lényegében „hamis mammon,” mert igazában nem a miénk, csak egy ideig van ránk bízva. Ha ezekkel az ideiglenesen ránk bízott javakkal nem Isten tetszése szerint sáfárkodunk, hogyan adná nekünk Isten a Mennyben azt, ami pedig véglegesen a miénk lesz

Kíséreljük meg azt, ami szinte lehetetlen. A Szentírás egyes kijelentései által nyitott kis ablakokon át lássuk meg milyen ígéretek beteljesülése valósul meg a Menyasszony-Gyülekezet tagjai számára? Pál apostol külön imádkozott azért, hogy nyíljon meg a szemünk az eljövendő reménységünk gazdagságának a meglátására. Így imádkozott: „*Kérem, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek Őt és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az Ő örökségének dicsősége a szentek között.*” (Ef 1: 17-18)

„Hasonlóvá leszünk hozzá és meg fogjuk Őt látni, amilyen valójában” (1Jn 3:2/b)

Ez a hasonlóság testben és szellemben egyaránt megadatik. Romolhatatlan és megdicsőült testben a Jézus Krisztus szellemi ismeretekben való gazdagságát is megnyerjük. Nehéz elképzelni is, de túlhangsúlyozni is ennek a jelentőségét. Pál apostol így vall erről: „*most tükkör által homályosan látok, akkor pedig színről-színre, most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert Isten.*” (1 Kor 13:12) — Jelenleg az ismereteink, a világ mindenségének ismeretéhez viszonyítva, nagyon szűk területre korlátozódnak. Annak ellenére így van ez, hogy az utolsó évszázadban az ember tudása és technikai kreativitása óriási mértékben megnövekedett. Mégis milyen keveset tudunk még az

Isten teremtett világról, a naprendszerek sokaságáról, azokon lévő esetleges életről. De még a saját magunk testét, a szervezetünk, a génjeink, az idegrendszerünk működését és csak részlegesen ismerjük. Még kevesebbet tudunk a lelkünk, a pszühénk működésének törvényszerűségéről! — Hogyan ismernék hát, milyen valójában Jézus Krisztus? Hogyan lehetséges és hogyan működik az, hogy Ő valóságos Isten és valóságos ember egyszerre, szétválaszthatatlanul és összeelegyítetlenül? **Látni fogjuk, hogy milyen Ő valójában! Lesz erre alkalmas szemünk és értelmünk!**

Földi életünkben is megadatott, hogy átéljük Isten közelségét, hit által a Szentlélek valóságos szellemi közösséget ad Jézus Krisztusban az Istennel. De milyen lesz az, amikor „*meg fogjuk Őt látni, amilyen valójában?*” Úgy fogjuk ismerni, olyan mélységben, valóságosan és közvetlenségben, ahogyan Ő, az Ő isteni tökéletessége szerint ismer ma minket. A tudósok szerint az ember ma az agyának csak egy kis részét hasznosítja. Akkor a romolhatatlan és korlátozásoktól mentes „**agyunk**” **teljességgel megtelik Istennek és az Ő világának az ismeretével.** Tudálékosnak tűnő feltételezés, de valószínű, hogy a jutalmazásban való különbségek megmutatkoznak majd abban is, hogy Istennek és az Ő végtelen világának az ismerete nem egyforma mértékben adatik meg az üdvözültek számára. **Isten a földi életünkben tanúsított hűségünk és odaszánásunk mértéke szerint enged a közelébe és részesít az Ő személyének és az újjáteremtett világmindenségnek az ismeretében.** Az ismeret mértéke pedig meghatározza, hogy ki milyen feladatot és küldetést kap majd Istennek nagyszerű új világában.

Koronák és koszorúk, némely üdvözültek jutalma

Kérdés, hogy mennyire lehet konkrét jutalmazást értenünk a különféle összefüggésben említett, de mindig mennyei jutalomként megjelölt koronák és koszorúk alatt? Az nyilvánvaló, hogy a kiemelkedő buzgósággal és kitartással szolgáló és helytálló választottakról van szó, akik hűséges szolgálatuk jutalmaként kapják a koronát, vagy a koszorút. Péter apostol a gyülekezetben **hűségesen szolgáló presbiterekről** beszél, és azt írja: „*Amikor megjelenik a főpásztor elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját.*” (1Pt 5:4) Olyanokról beszél az apostol, akik nem kényszerből, hanem önként, nem nyereszkedésből, hanem készségesen, nem uralkodva, hanem a nyáj példaképeként szolgálnak. (1Pt 5: 1-3)

A próbák és szenvedések között is hűségeseknek két helyen is **az élet koronáját** ígéri az Írás. Jakab apostol írja: „*Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját*” (Jak 1:12) Az üldöztetést szenvedő szmirnai gyülekezet angyalát maga Jézus erősíti ilyenformán: „*Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját.*” (Jel 2:10) — Mit jelent majd ez a korona? Kiemelkedő megbízatást és küldetést? Nem is volna jó, ha mindent előre tudnánk!

Pál apostol az utolsó levelében, amikor talán már kimondták rá a halálos ítéletet ezt írta kedves lelki gyermekének, Timóteusnak: „*Én nem sokára feláldoztatom és elérkezett az én elköltözésem ideje. Ama nemes harcot megharcoltam, a hitet megtartottam, végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, amelyet megad nékem az Úr, az igaz Bíró ama napon.*”

Arra gondolhatnánk, hogy ez a korona azoknak a jutalma lesz, akik olyan kiemelkedően jelentős szolgálatot végeztek a földi életükben, mint Pál. Ő azonban egyetemesebbnek mondja az igazság koronájának jelentőségét, amikor hozzáteszi: „*de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak, akik várva várják az Ő megjelenését.*” (2Tim 4: 6-8)

A lényeg az, hogy **a hűséges helytállást Jézus meg fogja jutalmazni!**

Különleges jutalmak

Jézus a Mennyből küldött leveleiben ígér különleges jutalmakat. Mindig azoknak, akik megértik és megfogadják a nekik küldött üzenetet és győznek. Vagyis önmagukat legyőzve, engedelmesen megteszik azt, amit a Gyülekezet Ura kér tőlük. A Jel 2:7-ben ezt olvassuk: *„Aki győz, annak enni adok az élet fájáról”*. Ettől az örök életet tápláló életfától zárta el az embert (Ádámékat) bukásuk után Isten (1Móz 3:24). A Jel 2:17-ben a győzteseknek azt ígéri Jézus: *„Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok neki fehér kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.”* A rejtett manna valamilyen mennyei, vagyis szellemi táplálékot jelent, az új név pedig különleges és mély személyes kapcsolatot jelenthet Jézussal. A Jel 2:26-28-ban ilyen ígérlet hangzik a győzteseknek: *„Aki győz és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel, törje őket össze, mint cserépedényeket, ahogyan én is hatalmat kaptam erre az én Atyámtól, és annak adom a hajnalcsillagot”*. Nyilvánvaló, hogy ez a különleges ígérlet arról szól, hogy Jézus az Ő békekirályságának idején megosztja a hatalom és a pásztorolás feladatát azokkal, akik e földi életükben hűséges és győzelmes hitben éltek Jézus Krisztus szolgálatában. A 28. versben még azt is hozzáteszi Jézus: *„és annak adom a hajnalcsillagot.”* Nem tudhatjuk, hogy mit jelent majd ennek az ígérletnek a teljesülése, de annyi ismeretes, hogy a Jel 22:16-ban Jézus maga kijelenti: *„Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag.”* A filadelfiai gyülekezetnek küldött levélben Jézus különleges ajándékokat ígér a győzteseknek. Ezt olvassuk: *„aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában és onnan nem kerül ki többé, felírom rá az én Istenem nevét és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a Mennyből száll alá az én Istenemtől és az én új nevemet.”* (Jel 3:12) Jelképes kifejezésekről van szó. Az oszlop valószínű másokat is eligazító, irányító felelősségteljes küldetésre vonatkozhat. A három oszlopra írt név pedig arra mutat rá, hogy az a feladatkör, amelyet e jutalom részese betölt a mennyei Jeruzsálemben, teljességgel Istennek és Jézus Krisztusnak a dicsőségét fogja szolgálni. Végül az utolsó levél végén a legcsodálatosabb jutalomról olvasunk. Itt Jézus azt ígéri, hogy aki győz, azt Jézus maga mellé ülteti az Ő királyi trónusára, vagyis megosztja vele az Ő világmindenségre kiterjedő uralkodásának a feladatát. (Jel 3:21)

Nehéz volna megfejteni és pontosan értelmezni Jézusnak ezeket a jutalmazásra vonatkozó ígéreteit. Annyi azonban világos, hogy a Bárány menyegzője után a Menyasszony-Gyülekezet tagjai valamennyien megjelennek Krisztus ítélőszéke előtt, *„hogy mindenki megkapja azt, amit megérdemel.”* (2Kor 5:10) Az üdvösséget a Jézus Krisztusban és az Ő váltságában vetett hit által kaptuk (és kapjuk) meg valamennyien. A megigazulást és az üdvösséget jelentő fehér ruhát (a menyegzői ruhát) kegyelemből ajándékként adta (és adja) az Úr. **A jutalmat azonban aszerint kapjuk, hogy ki miként élte a hívó életét a megtérése és újjászületése után itt a Földön.** Fontos tehát komolyan vennünk az apostol figyelmeztetését: *„Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjuk.”* (Gal 5:25 Károli) Élünk azzal a kegyelmi lehetőséggel, hogy újjászülettünk és isteni természet részesei lettünk. Erre biztat az Ige: *„Mert az Ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített, hogy azokban járjunk.”* (Ef 2:10)

„Vele együtt megjelenünk dicsőségben”

A Bárány menyegzője után a jutalmazást jelentő igazságtétel részeként minden üdvösségre jutott ember megnyeri a Mennyben töltendő életének a helyét, a feladatát, a küldetését. A kérdés az, hogy milyen küldetés és feladatok várnak a választottakra? — Keressük meg a Szentírásban azokat a kis ablakokat, amelyek némi bepillantást nyújtanak arra nézve, hogy mi

következik az üdvözült választottak számára a jutalmazás után, amikor valamennyien megkapták az Isten mennyei világában betöltendő küldetésüket?

Pál apostol a Kol 3:3-ban írja: „*Ti meghaltatok és a ti életek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben.*” Ez a mondat a **jelenre vonatkozik**. Az újjászületett hívő embernek, a Krisztus-test tagjának e Földön hit által megvalósuló állapotát határozza meg. Eszerint mi, Isten gyermekei, e Földön élve egy mulandó testben lakunk, de a Krisztus által nyert felülről való életünk már Isten mennyei világához tartozik, benne van „elrejtve.” Itt a Földön vannak kötelezettségeink, feladataink, amelyek a jelenvaló világhoz kötnek, de hitünk, reménységünk, szellemi erőforrásunk már a Mennyhez köt bennünket. Itt élünk, de várjuk a mennyei folytatást, a reménységünk beteljesülését. **Ezt a folytatást** pedig Pál apostol az idézett igehely következő versében így határozza meg: „*Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelenetek dicsőségben.*” (Kol 3:4) Vagyis a Báránnyal való egyesülés és a választottak megjutalmazása után a Menyasszony- Gyülekezet tagjai, Jézussal együtt, mindenek által látható dicsőségben jelenünk meg.

Krisztusnak és az Ő „szentjeinek” együttes megjelenéséről több helyen tesz említést az Ige. Az idézett Kol 3:4. versét megelőző mondatok egyértelművé teszik, hogy Pál apostol itt a választottak Gyülekezetéről beszél, amely Jézussal egyesülve megdicsőült testben jelenik meg. János – a mennyei látnok – az üdvözült Gyülekezetnek ugyanerről a megjelenéséről szól a Jel 1:7-ben e szavakkal: „*Íme eljön a felhőkön, és meglátja Őt minden szem, azok is, akik átszegezték, és siratja Őt a Föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.*” Itt János nem tesz említést arról, hogy Jézus nem egyedül jelenik meg. Zakariás próféta viszont azt a kijelentést közli az „Úr napjáról”, hogy „*eljön az Úr, az én Istenem, szentjeivel együtt.*” (Zak 14: 5/b) Zakariás tehát megerősíti, hogy Jézus Krisztussal együtt az Ő „szentjei”, vagyis (amint a Kol 3:4-ből láttuk) a Menyasszony- Gyülekezet is megjelenik. Sőt Zakariás próféta pontos földrajzi helyet is megjelöl. Ezt írja: „*Megveti lábát azon a napon az Olajfák hegyén, amely Jeruzsálemtől keletre van.*” (Zak 14:4/a)

Zakariás azt a kijelentést is kapta – amint János is így látta – hogy Jézusnak és az Ő szentjeinek ez a megjelenése nagy sírásban való bűnbánatot, összetöretést fog kiváltani azokból, akik e Földön szemtanúi lesznek, amikor Jézus Krisztus és az Ő szentjei megjelennek. Ezt olvassuk Zak 12:10-12-ben: „*Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét. Rátékitenek arra, akit átszegeztek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak. Azon a napon nagy sírás lesz Jeruzsálemben, amilyent Hadad-Rimmonért szoktak tartani, a Megiddó völgyében. Sírní fog az ország, külön – külön minden nemzetség.*” Amint már korábban láttuk – Zakariás próféciája szerint – ez a nagy bűnbánatban való összetöretés a **zsidóság nagy és egyetemes bűnbánatát jelenti**. A Jel 1:7-ből idézett szöveg ugyancsak azt mondja, hogy azok látják meg és sírnak „akik átszegezték” Nyilvánvaló, hogy ez szintén a zsidókra vonatkozik, hiszen ők feszítették keresztre Jézust. Péter apostol pünkösöd napján, az akkor ott összegyűlt zsidóknak mondta: „*Tudja meg tehát Izrael egész háza, teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette Őt Isten, azt a Jézust, aki ti keresztre feszítettetek.*” (ApCsel 2:41)

A Jel 1:7 szövege azonban kibővíti a bűnbánatban összetört síró emberek körét. Azt írja: „*Siratja Őt a Föld minden nemzetsége.*” Vagyis úgy tűnik, hogy Jézusnak ez a dicsőséges megjelenése nemcsak a zsidóság számára lesz látható és eredményez bűnbánatban való megtérést, hanem a Föld minden nemzetségéből is sokaknak megadatik, hogy felismerje Jézus Krisztusban a megfeszített – és általuk korábban elutasított – Megváltójukat, és bűnbánatban megtérjenek. Ezt a látást igazolja a Jel 14: 14-16-ban leírt igeszakasz. Ezen igei kijelentés szerint az Antikrisztus korszakának a végén történik az, amit János így lát és hall: „*Láttam: íme egy fehér felhő és a felhőkön ült valaki, az Emberfiához hasonló: fején aranykorona volt, a kezében pedig éles sarló. Egy másik angyal jött ki a templomból és hatalmas hangon*

kiáltott a felhőn ülőnek: *Ereszd neki a sarlódat és arass, itt az aratás órája, mert beérett az aratnivaló a Földön és learatták a Földet.*” Az aratás a Bibliában általában a megtérő üdvözültek begyűjtését jelenti. Gondoljunk Jézus szavára, amelyet tanítványainak mondott: *„Emeljétek fel szemeiteket és lássátok meg, hogy a mezők már érettek az aratásra. Az arató jutalmat kap és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető az arató.”* (Jn 4: 35/b-36) Az aratás tehát azoknak a „csürbe takarítását” jelenti, akik megtérő szívvel *„örülnek Isten színe előtt, mint aratáskor szoktak örülni.”* (Ézs 9:2) Vagyis a bűnbánatban összetört szívű emberek sírása öröme fordul.

Fel kell figyelni arra, hogy mind Zakariás, mind a Jelenések könyve hangsúlyozza azt, hogy a felhőkön megjelenő aranykoronás király a **Földön, az akkor itt élő emberek számára jelenik meg az Ő szentjével együtt** először a zsidóknak, de minden más nemzet számára is. Közülük válnak ki azok, akik bűnbánatban és sírásban megalázkodnak, és akiknek a bánata – a megtérésük nyomán – öröme fordul. Tanulságos felfigyelnünk arra is, hogy a Jel 14. fejezet további verseiben – az aratás befejezése után – **szőlő szüreteléséről és borsajtóról** is szól a kijelentés. Ezt olvassuk: *„Egy másik angyal is jött ki a mennyei templomból, akinél szintén éles sarló volt. Az oltártól pedig ismét egy angyal jött ki és hatalmas hangon kiáltott annak, akinél az éles sarló volt: Ereszd neki az éles sarlódat és szüreteld le a Föld szőlőjének fürtjeit, mert megérték a szemei. Az angyal ledobta éles sarlóját a **Földre**, leszüretelte a Föld szőlőjét és **belevetette Isten haragjának a borsajtójába.**”* (Jel 14:17-19) Nyilvánvaló, hogy a szőlő szüretelése és a leszüretelt szőlő bedobása Isten haragjának a borsajtójába a kárhozatra ítélt emberek sorsáról szól. Figyelemre méltó, hogy az üdvözültek begyűjtését jelentő aratást maga a „felhőkön ülő Emberfia” végzi, a szőlő szüretelését és Isten haragjának borsajtójába való bedobást pedig egy angyal hajtja végre.

Ismételten hangsúlyozni kell, hogy a leírt események – mind a megtérők „aratása,” mind a kárhozatra ítélték „szüretelése” – az idézett Írások szerint – itt a Földön történik majd akkor, amikor Jézus dicsőségesen megjelenik a felhőkön és vele az Ő szentjei, vagyis a választottak Gyülekezete. Gondoljunk arra, hogy az aratás emberek tömegeinek a megtérését jelenti majd. Nem kell erős fantázia ahhoz, hogy ebben az „aratásban” a Krisztussal egyesült választottaknak is lehet bőséges feladata. Bizonyára nem csak valamiféle díszkíséretként viszi magával Jézus az övéit. Az is tanulságos, hogy a kárhozatra ítélték szüretelését nem Jézus, hanem angyalok végzik, amint már erről is írtam.

Krisztus „dicsőségének királyi székében” ítélt

Jézus maga is szólt az Ő dicsőséges megjelenéséről. Máté Evangéliumában olvassuk: *„Amikor pedig az Emberfia eljön az Ő dicsőségében és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára.”* (Károli fordítása szerint: *„dicsőségének királyi székébe.”* (Mt 25: 31) Így folytatódik az Ige: *„Összegyűjtenek eléje minden népet, Ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.”* (Mt 25:32)

Mikor, hol és hogyan történik majd ez? – Nincs szó halottak feltámadásáról, se a választottakról, hanem az akkor e Földön élő „minden népet” gyűjtik össze és állítják őket Jézus Krisztus királyi széke elé az angyalok. Olyan népekről van szó, akiknek egy része méltónak bizonyul az üdvösségre. Ezeket Jézus a jobb keze felől állítja és egy olyan országot örökölnek, amely számukra *„a világ kezdete óta elkészítettett.”* (Mt 25:34.) Itt nincs szó Mennyről, sem új Égről, új Földről, vagy mennyei Jeruzsálemről. Nyilvánvaló, hogy abba a „megújult világba” érkeztek meg a jobb kéz felől állók, amelyről Jézus korábban beszélt a tanítványainak. Akkor ezt mondta: *„Bizony mondom nektek, hogy ti, akik követtetek engem a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök és ítéletet tartatok Izrael tizenkét törzse felett.”* (Mt 19: 28)

Nyilvánvaló, hogy **Jézus Krisztusnak e Földön megvalósuló békekirályságáról van szó**, amely azzal veszi kezdetét – amint erről már szó esett – hogy Jézus Krisztus megjelenik az Ő szentjeivel (a választottak Gyülekezetével) együtt, úgy hogy minden szem meglátja Őt, azok is, akik átszegezték. Megjelenésének hatására – mint láttuk – egyetemes **és igaz megtérésre jut a zsidóság**, felismerve „Fiút”, aki átszegeztek. (Zak 12:10-12) Ezután Jézus, dicsőségének királyi székébe ülve kiválasztja, – elkülöníti – „a juhokat”, vagyis azokat, akik megtérő szívvel hozzá csatlakoznak (Mt 25:34). Ugyanerről, mint „aratásról” olvastunk a Jel 14: 14-16-ban, ahol János apostol leírása szerint, a felhőkön megjelenő Emberfia kapja a felszólítást „*arass, itt az aratás órája, mert beérett az aratnivaló a Földön.*” Fontos felfigyelnünk arra, hogy mind a Mt 25-ben, mind a Jel 14-ben az akkor **e Földön élő népek megtéréséről**, illetve üdvösségre való kiválasztásáról van szó. Az akkor e Földön élő népek közül választja ki a király azokat, akik „beérték az aratásra” és ők kerülnek jobb kéz felőre, az üdvözültek táborába. Rövid leírás ez **egy hatalmas méterű ébredésről, amely Krisztusnak és a vele egyesült Menyasszonyának e Földön való megjelenése után valósul meg.**

Pünkösdkor a felházban 120-an tartózkodtak, amikor a Szentlélek betöltötte őket. (ApCsel 1:15) A Lélek által támasztott szélzúgás nyomán ismeretlen számú nagy tömeg sereglett össze és hallgatta meg Péter (és a többi) apostol igehirdetését. Közülük 3000 ember vált ki, akik megnyitották szívüket az őszinte megtérésre. Erről a sokszínű és soknyelvű tömegről írja a Szentírás, hogy „*mindnyájan a maguk nyelvén*” hallották beszélni azokat, akik a Lélek által beteljesedve szólták számukra az Igét. Vagyis ez azt jelenti, hogy nemcsak Péter, nem is csak a 12 apostol, hanem mind a 120-an beálltak a megtérő emberek felé való szolgálatba. Példaként hivatkozom erre a pünkösdi napi eseményre. Úgy hiszem, hogy amikor Jézus Krisztusnak és az Ő választottainak a visszatérése nyomán a Földön élő népek jelentős része – felismerve Jézus Krisztusban a Megváltójukat – a megtérés útjára lépnek, bőven lesz feladatuk és szolgálatuk feléjük, a Krisztussal visszatérő választottaknak is.

Amint már szó esett róla, Jézus Krisztusnak és az Ő szentjeinek a megjelenése a békekirályság kezdetén nemcsak a megtérők aratását és begyűjtését fogja majd eredményezni, hanem ugyanakkor **sor kerül a Krisztust elutasítók különválasztására**, „a szüretelésre” is. Ez a „szüretelés” azokról szól, akik arra értek meg, hogy „*belevettessenek Isten haragjának nagy borsajtójába*”. (Jel 14:19) Jézus így tárja elénk ugyanezt az ítéletet: „*Akkor szól a bal keze felől állókhhoz is: Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre.*” (Mt 25:47) A Jelenések könyvének leírása szerint ennek az ítéletnek a végrehajtását angyal végzi. Jézus is arról beszél, hogy „*az Emberfia eljön az ő dicsőségében és vele az angyalok mind.*” (Mt 25:31) A jobb kéz felőli megtérők részesei lesznek Krisztus békekirályságának, és ha hűek maradnak, bekerül nevük az Élet könyvébe. Az utolsó ítélet napján pedig az új Ég és az új Föld mennyei dicsőségére támadnak fel (vagy változnak el) megdicsőült testben. A bal kéz felől állók ítélete viszont már akkor – a békekirályság kezdetén – végleges lesz. Hiszen Jézus az „*örök tűzre*” küldi őket, amely „*az ördögnek és az angyalainak készített*” és amely „*a második halál.*” (Mt 25:41, Jel 20: 14-15)..

Krisztus megjelenése a mennyi seregek élén

A Biblia jövőre vonatkozó kijelentéseinek a nagy gazdagságát mutatja az, hogy Jézus Krisztusnak a dicsőséges megjelenéséről több helyen közöl leírást. Az igei szöveg összefüggése szerint mindig más-más részletre teszi a hangsúlyt, de világosan felismerhető, hogy Jézusnak ugyanarról a megjelenéséről van szó. Mégpedig arról a megjelenéséről, amikor az Ő „szentjeivel”, az elragadott Gyülekezettel együtt jelenik meg. Erről olvastunk a Zak 14:4 és 6/b verseiben, ezt jelenti be János a Jel 1:7-ben. Erről a megjelenéséről szól maga Jézus a már tárgyalt igeszakaszban, a Mt 25: 31-46 verseiben, amikor dicsőségének királyi

székében tart ítéletet az akkor e Földön élő népek fölött. Ezt a jövőt tárja a választottak elé Pál apostol a Kol 3:4-ben. Amint láttuk, János – a mennyei látnok – ugyanennek az ítéletnek (aratásnak és szüretnek) az eseményét részletezi a Jel 14: 14-20 verseiben.

Jézus Krisztusnak és az Ő „mennyei seregének” a leglátványosabb leírását a Jel 19: 11-16 igeszakaszban találjuk. **Itt Jézus úgy jelenik meg, mint királyoknak Királya és uraknak Ura**, akit fehér lovakon, tiszta fehér gyolcsba öltözött mennyei seregek követnek. Jézus fején sokágú korona, szeme, mint a tűz lángja, ruhája vérbe mártott ruha, szájából éles kard jön ki, amellyel megveri **a népeket**, a neve pedig: az Isten Igéje. A király ítél és harcol, vasvesszővel pásztorol, majd tapossa a mindenható Isten búsult haragjának a borsajtóját.

A következőket olvassuk szó szerint a jelzett igeszakaszban: *„És láttam a megnyílt eget: íme egy fehér ló, és aki rajta ül, annak neve Hű és Igaz, mert igazságosan ítél és harcol, szeme tűz lángja, és fején sokágú korona és ráírva egy név, amelyet senki sem tud rajta kívül, és vérbe mártott ruhába volt öltözve. Ez a név adatott neki: az Isten Igéje. A mennyei seregek követték Őt fehér lovakon, tiszta fehér gyolcsba öltözve. Szájából éles kard jött ki, hogy megverje vele a népeket: mert Ő vasvesszővel fogja pásztorolni őket, és fogja taposni a mindenható Isten búsult haragjának borsajtóját. Ruhájára és derekára az a név van írva: Királyoknak Királya és uraknak Ura.”*

Tanulságos és fontos tanulmányoznunk egy kicsit ezt az igeszakaszt. A fehér gyolcsba öltözött seregről nyilvánvaló, hogy az a Bárány menyegzőjén fehér gyolcsba öltözött Menyasszony- Gyülekezet. (Jel 19:8) A király a szájából kijövő éles karddal – tehát a szájából elhangzó Igével – „megveri” a népeket. Vagyis az Isten szava a Lélek erejében hangzik és bűnbánatban törnek össze az emberek. *„Vasvesszővel fogja pásztorolni őket.” (Jel 19:15/a)* A szentség határozottsága jelenik meg ennek az Igének az üzenetében, de a jó **Pásztor szeretete terelget**, az a jó Pásztor, aki életét adta a juhokért. Sokrétű feladatról és szolgálatról van szó, amelyet bizonyára nem egyedül a koronás király végez, hanem a Bárány menyegzőjén vele egyesült, választott Gyülekezet is részt vesz ebben a „terelgetésben.” Aztán – amint a már ismert próféciaikban – itt is hallunk *„Isten búsult haragjának a borsajtójáról”* is. (Jel 19:15/b.) Azt jelenti ez, hogy **a kárhozát ítélete kikerülhetetlen** azok számára, akik elutasítják „az éles kard”, vagyis az Ige üzenetét, és elutasítják a jó pásztor terelgető szeretetét.

A felsorolt ígehelyeket tanulmányozva és összevetve csodálattal kell felfedeznünk és látnunk, hogy ezeket a próféciaikat olyan személyek írták le, akik időben, térben és társadalmi helyzetükben egymástól távol éltek, egymást, sem egymás írását jórészt nem ismerték. Zakariás a Kr.e. 6. század végén írta a könyvét, Jézus szavait Máté az 1. század közepe körül írhatta le. Pál a római börtönben diktálta levelét a Kolossébeliek számára, valószínű, hogy a 60-as években, János pedig az 1. század végén a Pátmosz szigeti száműzetésekor jegyezte fel írását. A titok megfejtése mégis egyszerű: **több írótól, de egyetlen szerzőtől származnak a próféciaik. Isten kijelentései ezek, az emberek csak leírták, megörökítették számunkra!**

A választottak feladata Krisztus békekirályságában

Izgalmas kérdés. Az eddigiekben is többször szoltunk már arról, hogy az elragadott Gyülekezet, mint a Báránnyal egyesült választottak serege Jézus Krisztussal együtt jelenik meg és hogy Jézus – mint az Ő „Testével” – megosztja a választottakkal mindazt a feladatot, amelyek az Ő egész Földre kiterjedő királyi uralmában reá hárulnak. Most foglaljuk össze és részletezzük is, hogy milyen feladatok várhatnak az elragadott Gyülekezet tagjaira?

Jézus Krisztus békekirálysága azzal veszi kezdetét, hogy Jézus megjelenik a „szentjeivel,” vagyis a Menyasszony- Gyülekezettel és mindazokkal, akik a Bárány menyegzőjének hivatalos vendégei voltak (Zak 14: 5/b, Kol 3:4., Jel 19: 11-16). A vendégek sorában ott lesznek az első feltámadás részesei (Jel 20:4-6.), az Ószövetség szentjei (Dán 12:2, Lk 13: 28-

29), és Jézus kijelentése szerint „*az angyalok mind*”. (Mt 25:31.) Akkor „*összegyűjtenek eléje minden népet, Ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.*” (Mt 25: 32).

Jézus rövid tömörséggel írja le itt a „juhok” kiválasztását, azoknak a kiválasztását, akik a Földön akkor itt élő népek közül méltónak találhatnák arra, hogy királyságának részesei legyenek. A Jel 19:5-ben – ahol ugyanennek az eseménynek a leírását találjuk - azt hallottuk, hogy Jézus a „szájából kijövő éles karddal megveri a népeket”. Vagyis arról van szó, hogy az Evangélium üzenete töri össze mély bűnbánatban az embereket, és megtérésük által lesznek méltóvá az Isten országára. Mint már említettem, minden valószínűség szerint egy hatalmas méretű ébredésre kell itt gondolnunk, amelyet Jézus Krisztus közvetlen irányításával végeznek az Ő szentjei. Csodálatosan szép feladat lesz ez!

János apostol a Jel 19:15-ben pásztorolásról is beszél. Jézus Krisztus „vasvesszővel” fogja pásztorolni a népeket, miután királyként átveszi a hatalmat. A Jel 2: 27-ben – Jézusnak a Mennyből küldött levelében – azt írja a tiatirai gyülekezetnek, hogy „*aki győz, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel*”. Figyelemre méltó, hogy **Jézus egy pogányságból megtért gyülekezetnek írja ezt, és itt nem arról szól, hogy Ő maga lesz az, aki pásztorol, hanem a győzelmes gyülekezet.** Legeltetésről, vagyis az Igével való táplálásról, az Ige hirdetéséről és tanításáról van szó, amelyet Isten szentjei végeznek.

A próféciákból nyilvánvaló, hogy a békekirályságban Isten szentjeinek táborába tartozik a megtért zsidóság is. Sőt ők lesznek a szolgálatok kiemelkedő részesei és irányítói. A próféták arról szólnak, hogy **a békekirályság központja Jeruzsálem lesz.** Ézsaiás próféta írja: „*A Seregek Ura lesz a király, a Sion hegyén és Jeruzsálemben és vénei előtt ragyog dicsősége*”. (24:23.) „*A Dávid trónján fog uralkodni: uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és országában.*” (9:6) Az is nyilvánvaló a próféciákból, hogy Jézus Krisztusnak az uralma Jeruzsálemből az egész Földre, minden nemzetre kiterjed. Így ír erről Jeremiás: „*Abban az időben Jeruzsálemet nevezik az Úr trónjának, minden nemzet Jeruzsálemben gyűl össze, hogy tisztelje az Úr nevét, és nem élnek többé gonosz szívűk konoksága szerint.*” (Jer 3:17)

A próféciák szerint a nemzetek nem politikai, vagy hatalmi kényszer alatt, hanem hitbéli felismerés alapján, önként térnek meg Istenhez. Így olvassuk az erre vonatkozó próféciát: „*Hozzád jönnek majd a nemzetek, a Föld legszéléről is és ezt mondják: Bizony hamis isteneik voltak elődeinknek, hiábavalók, egyik sem ér semmit! Hiszen nem istenek azok, akiket istenként készít magának az ember! Ezért most megmutatom nékik kezemnek hatalmát, és megtudják, hogy Úr az én nevem.*” (Jer 16:19-21) Zakariás által is hasonló kijelentést közöl Isten. Ezt írja: „*A többi nép is csatlakozik majd az Úrhoz azon a napon és az Ő népévé lesznek, Ő pedig köztetek fog lakni.*” (Zak 2:15.)

Ezek a próféciák valósulnak majd meg Jézus Krisztus békekirálysága idején ezen a Földön. Gondoljuk meg, hogy mindez nem egy isteni intésre, csak úgy magától valósul meg, hanem az Isten által erre felkészített eszközei, vagyis emberek által. A Krisztussal megjelenő szenteknek és a megtért zsidóságnak az aktív közreműködése és szolgálata kell majd ahhoz, hogy Isten ismerete elterjedjen és általánossá legyen az egész Földön. A próféták utalnak arra, hogy Krisztus királyt a munkatársai, „a vezérei” segítik. Így ír erről Ézsaiás: „*Igazságosan fog uralkodni a király és törvényesen fognak vezetni a vezérek. Mindegyik olyan lesz, mint rejtekhely a szél ellen, és fedett hely zivatar idején, mint patak a száraz tájon, mint hatalmas kőszál árnyéka a kiszikkadt földön.*” (Ézs 32: 1-2) Jézus is szól arról, hogy a „megújult világban” lesznek vele uralkodó és vele szolgáló társai. „*Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követték engem a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök és ítéletet tartatok Izrael tizenkét törzse felett*” – mondta Jézus a tanítványainak. Vagyis megvalósul az, amit Ézsaiás látnoki szeme így rajzol elénk: „*Nem árt, és nem pusztít szent hegyemen senki, mert tele lesz a Föld az Úr ismeretével, ahogyan a*

tengert a víz borítja. Ama napon Isai gyökeréhez fognak járulni a nemzetek, mert zászlóként magaslik ki a népek közül és székhelye dicsőséges lesz.” (Ézs 11:9-10.)

A Sátán megkötözése a békekirályság idején

A Sátán a jelenlegi világunkban

Első szüleink bukása után Isten ítélete kiszolgáltatta a földi világunkat a Sátánnak, a halál urának, „e világ istenének” az uralma alá. (Róm 5:12, 2 Kor 4:4.) Jézus „a világ fejedelmének” nevezi őt (Jn 12:31), Pál apostol úgy fogalmaz, hogy a Sátán „a levegő birodalmának fejedelme.” A Biblia tanítása szerint „mindnyájan” a Sátán szellemi uralma alatt élünk egészen addig, amíg Jézus Krisztus ki nem szabadít a „halálnak” ebből az állapotából. (Ef 2:1-8) Jézus Krisztus az üdvösség egyetlen útja, mert kizárólag néki adatott hatalom arra, hogy halála és feltámadása által kiszabadítsa a bűn és a halál állapotába került embert a Sátán uralma alól. Amint Pál apostol írja: Jézus Krisztus „*önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint.*” (Gal 1:4) Mert amint Jézus mondta: „*Aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.*” (Jn 8: 35-36)

A Biblia tanításából az is világos, hogy azok, akik hit által kegyelemből megnyertük Krisztus szabadítását és Isten gyermekei lettünk, továbbra is folyamatosan ki vagyunk téve a Sátán kísértéseinek és bennünk – a testünkben – megmaradt a hajlam az elesésre és a bukásra. A Sátán pedig minden lehetőt megtesz azért, hogy megrontsa a Krisztusban nyert új életünk örömét és bűnre, elesésre, hűtlenségre csábítson minket. Így szól erről az apostol: „*a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, a melyek a mennyei magasságban (a szellemi szférákban) vannak.*” (Ef 6:12) – Mint ismeretes, a Sátán magát, Jézus Krisztust is megkísértette. Jézus diadalmasan verte vissza a Sátán kísértéseit (Lk 4: 1-13), mint valóságos ember, a benne lakozó Szentlélek hatalmával. Jézus legkeményebb ütközete a Sátánnal a Gecsemáné kertben zajlott, nagycsütörtök éjszakáján. Jézus részletesen tudta, hogy mi vár reá azon az éjszakán és a következő napon. A kísértés tétje számára az volt, hogy – önmagát megüresítve – maradjon ember és ne vegye igénybe isteni hatalmát és ne parancsoljon angyali seregeknek (Mt 26:53-54.) Vért izzadó tusájában mondta ki: „*Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.*” (Lk 22:42) Akkor Ő – isteni lényétől önmagát megüresítve – vitte teljességre a mi megváltásunkat. Így lett Ő alkalmas közbenjáró értünk, megértve embervoltunk esendőségét, engesztelő áldozata által pedig megszerezte számunkra a folyamatos bűnbocsánat kegyelmét. A Zsidókhöz írt levél így adja elénk ezt a fontos igazságot: „*Mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez (vagyis, hozzánk emberekhez), hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek.*” (Zsid 2: 17-18) Vagyis a Krisztusban elrejtett élet, a Vele való szoros személyes kapcsolat győzelemre vezet bennünket a legnehezebb kísértéseinkben is. Gondoljunk Istvánra – az első vértanúra – aki miközben a halálát okozó kövek hullottak reá, „*elfüggesztette tekintetét és látta Isten dicsőségét és Jézust.*” (ApCsel 7:55)

Az elmondottakból azt kell tudnunk, hogy a Sátánnak nagy és egyetemes hatalma van a bűnében veszteglő és az Isten haragja alá rendelt világunk felett. Naponként tapasztaljuk dühöngő erejét és pusztító hatalmát a körülöttünk zajló eseményekben. Győzelemre csak Jézus Krisztus által van esélyünk, aki „*lefegyverezte a fejedelemségeket és hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket és diadalmaskodott rajtuk.*” (Kol 2:15) Jézusnak ezt a

győzelmét azonban az újjászületett hívők is csak a testük és a sátáni erők ellen folytatott „vérig” menő harcban tudjuk magunkévá tenni. (Zsid 12:4) Sőt ebben a harcban olykor sérüléseket szenvedünk, vagyis megbotlunk, elesünk. Ilyenkor újra meg kell keresnünk a gyógyulásunk helyét a Krisztus keresztje alatt, az ő értünk kihullott vérében és az Ő feltámadásának erejében. Ilyenkor ismét átéljük a hit csodáját, hogy *„mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket”*. (Róm 8:37.) Ugyanakkor Pál apostollal együtt minket is betölt egy szent vágyakozás: ***„Sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölteni rá a Mennyből való hajlékunkat.” (2Kor 5:2) Vagyis vágyakozunk egy olyan világba, ahol nem uralkodik a Sátán és nem kell félnünk a támadásaitól és a ravasz kísértéseitől.***

A Sátán megkötözésének jelentősége (Jel 19:20, 20: 1-3.)

A jelen állapotunkat figyelembe véve érthetjük meg annak a jelentőségét, hogy Krisztus békekirályságának a kezdetén – az eddig ismertetett események mellett – Istennek legnagyobb jelentőségű cselekedete az lesz, hogy a fenevad és a mamis próféta „élve” vettetnek a *„kénnel égő tűz tavába”* (Jel 19:20.). Ez a kénnel égő tűz a Jel 20:14 szerint a *„második halál.”* ami a kárhozat végleges állapota. Majd a Jel 20. fejezetében arról olvasunk, hogy a „hamis hármasság” fő személyének, a Sátánnak a működését 1000 esztendőre, vagyis Krisztus békekirályságának a teljes idejére Isten kiiktatja a földi világ életéből. Ezt írja erről János apostol: *„És láttam, hogy egy angyal leszállt a Mennyből, az alvilág kulcsa volt nála és egy nagy lánc a kezében. Megragadta a Sárkányt, az ősi kígyót, aki az Ördög és a Sátán, megkötözte ezer esztendőre, levetette a mélységbe, bezárta és pecsétet tett rá, hogy meg ne tévessze többé a népeket, amíg el nem telik az ezer esztendő.”* (Jel 20:1-3)

Nem lehet eléggé nagyra értékelni Isten ezen intézkedésének a jelentőségét. Mint láttuk, Jézus Krisztus a Menyasszony- Gyülekezettel egyesülve veszi át, mint királyok Királya és uraknak Ura a hatalmat a Földön. Az Ő személye, szentsége, szeretete és a vele megjelenő „mennyei seregek”, az Ő „szentjeinek” a tiszta mennyei légkört árasztó sugárzása zavartalan lesz. Hozzájuk csatlakoznak majd az egyetemlegesen megtért zsidók, akik a király papjaiként szolgálnak és terjesztik Isten ismeretét. Valószínű, hogy mindezeknél még nagyobb jelentőségű lesz az a tény, hogy a nagyhatalmú ellenséget, e világ megrontóját, a sötétség urát, a Sátánt kizárja Isten Krisztus békekirályságának az idejében a világ és az akkor élő emberiség életéből. Ilyen ígéreteket hallunk a próféta ajkáról: *„Békés hajlékokban lakik majd népem, biztonságos lakóhelyeken, gondtalan nyugalomban.”* (Ézs 32:18) A Sátán kizárása az emberiség életéből a testi nyomorúságokból, és fogyatékoságokból való gyógyulást is eredményezi Jézus békekirályságában, az akkor itt élő népek számára. Ézsaiás így látja: *„Akkor kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei. Szökellni fog a sánta, mint a szarvas és ujjong a néma nyelve. Mert víz fakad a pusztaságban és patakok erednek a pusztában. Tóvá lesz a délibáb és víz fakad a szomszéd földön. Ahol azelőtt sakálok tanyáztak nád és káka terem. Jól megépített útja lesz, amelyet szent útnak hívnak. Nem jár azon tisztátalan, csak az Úr népe járhat rajta, bolondok nem tévednek rá.”* (Ézs 35:5-8)

A zsidók szerepe és küldetése Krisztus békekirályságában

Az eddigiekben is többször szóltam arról, hogy Izraelnek különleges szerepe és küldetése lesz Krisztus békekirályságában. Külön és kiemelten is ismerjük meg a Szentírás erre vonatkozó számos kijelentését.

Izrael jövője

Kezdjük azzal, hogy sok írásmagyarázó a zsidók üdvtörténeti szerepét Jézus Krisztus nyílt és durva elutasításával lezártak és befejezettnak tekintik. Pl. a **Jehova tanúi** szerint, ők (a Jehova tanúi) jelentik ma a „lelki” Izraelt. Álláspontjuk szerint minden a jövőre és Izraelre vonatkozó próféciaiban Isten a Jehova tanúinak a jövőjét jelenti ki.

Számos keresztyén teológus viszont a **keresztyénséget tekinti a „lelki” Izraelnek**. Szerintük az Izrael jövőjét megrajzoló próféciaikat jelképesen kell értelmeznünk. Eszerint vagy csupán Izrael prófétáinak ábrándos és nagyravágyó álmodozását kell bennük látnunk, vagy valamilyen formában Istennek a mai népére – vagyis a keresztyénségre – vonatkoznak az ótestamentumi próféciaik.

A 20. század második felétől egyre több tekintélyes írásmagyarázó és teológus jutott arra a felismerésre, hogy az Izraelre vonatkozó számtalan prófeciát, ténylegesen rájuk vonatkozó és Istentől származó kijelentésként kell komolyan vennünk, akár az Ótestamentumban, akár az Újtestamentumban találjuk azokat. Nyilvánvaló, hogy ebben a felismerésben jelentős szerepe van annak, hogy – ami közel 2000 évig lehetetlennek tűnt – megtörtént: megindult a zsidók „hazatérése” és megalakult a zsidó állam. Szemünk előtt zajlott és zajlik sok erre vonatkozó prófécia teljesülése. A próféciaik jelentős része a megvalósulás területére lépett. **A megvalósuló próféciaik pedig azt jelzik, hogy – bármennyire lehetetlennek tűnik is ma – a többi még nem teljesült próféciaik is (a maguk idejében) megvalósulnak.**

Izrael és a keresztyénség

Izrael jövőbeli szerepével és küldetésével foglalkozva, komoly kérdésként vetődik fel, hogy kik tartoznak a jelenben és a jövőben is Izraelhez? A közel 2000 éves szétszórtságuk nagy csodája (persze Isten akaratából), hogy nem olvadtak be a népek tengerébe. Számtalan más néppel ugyanis ez történt. Ugyanakkor az is tény, hogy nagyon sokan elszakadtak és különféle okok miatt feladták a zsidóságukat. Ezek közül én most csak egy réteggel foglalkozom: azokkal, akik Jézus Krisztust elfogadták személyes Megváltójuknak, újjászülettek, és a Szentlélek beépítette őket Jézus Krisztus testébe, az Újszövetségi Gyülekezetbe. A keresztyénség kezdetén egy ideig az ilyen megtért zsidók alkották az akkori keresztyének többségét. Péter és társai egy ideig keresztyén hitben is maradtak zsidónak is. (Gal 2:7-9.) Pál apostol által meghirdetett kegyelmi Evangéliumnak azonban lényeges *alaptétele* volt, hogy *„Egy Lélek által mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök”* (1Kor 12:13.), és hogy ezek után *„nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenséghanem minden és mindenekben Krisztus”*. (Kol 3:11) Pál apostol önmagát - mint zsidóból megtért személyt – *„kegyelmi kiválasztás szerinti maradéknak”* tekinti, amelyre – látása szerint – minden zsidónak kegyelmi lehetősége van. (Róm 11:1-10) Azokat a zsidókat, akik ezzel a lehetőséggel élnek „kiválasztottaknak” mondja, a „többiekről” pedig azt írja, hogy „megkeményítették.” A lényeg az, hogy Jézus Krisztus először a zsidóknak ajánlotta fel a kegyelmet. Amikor azonban a zsidóság látványosan és durván elvetette Jézus Krisztust, Isten a pogányság felé nyitotta ki a kegyelem kapuját. Pál fogalmazása szerint: *„az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz.”* (Róm 11:11) Vagyis ebben az új helyzetben Isten egyforma esélyt nyújt zsidónak és nem zsidónak a kegyelemből való üdvösségre. Azokat pedig, akik éltek – vagy élnek – ezzel a kegyellemmel (akár zsidók, akár pogányok) a Szentlélek beépíti a Krisztus Testébe, a választottak Újszövetségi Gyülekezetébe. Ha egy zsidó él ezzel a kegyelmi lehetőséggel, megszűnik a zsidósága, és egy testi alapú kiválasztás helyett, egy szellemi, illetve a mennyei közösség tagjává teszi őt a Szentlélek. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy egy újjászületett zsidónak el kell felejtene a zsidóságát. Pál példája azt mutatja, hogy az ő testi származása szerinti zsidósága nagyobb buzgóságra kötelezte el őt

Jézus szeretetével a test szerinti rokonai felé (lásd: Róm 9:1-5) Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy lelkében eltűnt a válaszfal a zsidó és a nem zsidó között. Ezt írja erről: „*Jézus Krisztus a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyé tette az Ő testében, lebontotta az elválasztó falat ... A kettőt egy új emberré teremtette önmagában ... miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában .(Ef 2: 14-16)*

A testi Izrael jövője

Kérdés: mi lesz a zsidóságnak azzal a többségével, akik nem fogadták (és nem fogadják) el Jézus Krisztust Messiásuknak? Pál apostol is feltette ezt a kérdést: „*Azt kérdelem tehát – írja Pál – elvetette-e Isten az Ő népét? Szó sincs róla!*” – adja meg a gyors választ (Róm 11:11) Majd azt fejt ki, hogy minden zsidó lehet Isten választottja, ha elfogadja Jézust üdvözítőül. (Róm 11:1-6) Ezután arról szól, hogy ha a zsidók „*elesése a világ gazdagsága lett ... mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek.*” (Róm 11:12) **Pál apostol felvillantja tehát azt a jövőt, amikor a zsidók teljes számban megtérnek.** Majd konkrétan is kijelenti a „titkot,” hogy: „*a megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak és így üdvözülni fog az egész Izrael.*” (Róm 11:25-26.) Vagyis Pál megismétli a zakariási próféciaát, amely szerint „*azon a napon*” amikor Jézus szentjeivel együtt visszajön és az „*Olajfák hegyére veti lábát,*” felismerik azt, „*akit átszegeztek.*” És az egész Izrael egyetemlegesen megtér. (Zak 12:9-13, 14:4-5)

A megtért zsidók küldetése a Krisztus békekirályságában

Sok prófécia szól arról, hogy Izrael Krisztus békekirálysága alatt megtér, és ujjongó örömmel szolgálják az Urat. A próféták írásaiban, fennkölt költői stílusban örömet, győzelmet, boldogságot árasztó képek jelennek meg, amikor Izrael dicsőséges jövőjéről, az eljövendő messiási királyságról szólnak. „*Akkor majd a puszta kertté válik, a kert pedig erdőnek látszik. A pusztában is jog lakik, a kertben igazság honol. Az igazság békét teremt és az igazság a békét és a biztonságot szolgálja örökké.*” – írja Ézsaiás (Ézs 32:15-17) „*Örülni fog a puszta és a szomjú föld, vigad a pusztaság és kivirágzik rajta a nárcisz.*” – folytatja Ézsaiás, könyvének 35. fejezetében. (Ézs 35:1) „*Azon a napon letöröm igádat nyakadról, így szól a Seregek Ura, köteleidet leszaggatom. Nem szolgálnak többé idegeneknek, hanem Istenüket, az Urat fogják szolgálni, és Dávidot, a királyukat, akit adok nekik.*” – prófétál Jeremiás. (Jer 30:8-9) „*Azon a napon ékes és dicső sarjat ad az Úr, a föld gyümölcse pedig pompás és díszes azoknak, akik Izraelből megmaradnak.*” (Ézs 4:2) „*Azokban a napokban szabad lesz Júda, Jeruzsálem is biztonságban él, és így fogják nevezni: az Úr a mi igazságunk!*” – folytatja Jeremiás (Jer 33:16)

Arról is szólnak a próféták, hogy **a nemzetek rokonszenyvel fordulnak Izrael felé,** mert felismerik Isten különleges áldásait az életükön. Így ír erről Ézsaiás: „*Híresek lesznek utódaik a nemzetek közt és ivadékaik a népek között. Bárki látja őket, felismeri, hogy ezt a népet megáldotta az Úr.*” (Ézs 61:9) Izrael népének élete vonzó példakép lesz a népek számára: „*A pogányok világosságává teszlek, hogy eljusson szabadításom a Föld határáig.*” – írja Ézsaiás. (Ézs 49:6) Hasonló próféciaát olvasunk Mikeás próféta könyvéből is: „*Olyan lesz Jákob maradéka a többi nép között, mint az Úrtól jövő harmat, mint a fűre hulló zápor, mert nem emberben reménykedik, nem emberben bíz. Olyan lesz Jákob maradéka a nemzetek között, a többi nép között, mint oroszlán az erdő vadjai között.*” – írja a próféta. Zakariás így látja ezt a jövőt: „*A többi nép is csatlakozik majd az Úrhoz azon a napon és az Ő népévé lesznek, Ő pedig közöttük fog lakni.*” (Zak 2:15) Zakariás próféta szemléletesen tárja fel Izrael nagy megváltozását, a népek megtérését, valamint a népeknek Izraelhez való békességes viszonyulását. Ezt írja: „*Bár lehetetlennek tűnik a megmaradt nép számára, hogy ez így lesz*

abban az időben, az én számomra nem lehetetlen. Ezt mondja a Seregeknek Ura: Én kiszabadítom népem napkelet földjéről és napnyugat földjéről. Hazahozom őket és Jeruzsálemben laknak, az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek valósággal és igazán.” „Eljönnek még a népek és a többi város lakói és az egyik város lakói a másikba menve ezt mondják: *Jertek menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a Seregek Urához! – Én is megyek! Nagy népek és erős nemzetek jönnek Jeruzsálembe, hogy a Seregek Urához folyamodjanak, és az Úrhoz könyörögjenek. – Ezt mondja a Seregek Ura: azokban a napokban tízen is megragadnak a mindenféle nyelvű népek közül egy júdait ruhája szegélyénél fogva, és ezt mondják: Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van Isten.”* (Zak 8:6-8, 20-23)

A Krisztus békekirályságára vonatkozó számtalan prófécia gondos tanulmányozása által nagy vonásokban kirajzolódik előttünk a királyság működése, a zsidóság kiemelkedő küldetése és az összes népekkel és nemzetekkel szeretetben és békességben megvalósuló örömteljes egység ténye, Jézus Krisztus személyes irányítása alatt. A királyság központja Jeruzsálem lesz, Jézus onnan irányítja az akkor élő emberiség életét. A próféciaiban nincs arról szó, hogy Izrael uralkodó pozícióban lenne, vagy, hogy Jézus a hatalom gyakorlásában reájuk támaszkodna. A hatalom szeretetben való gyakorlását sokkal inkább a vele egyesült és vele megjelenő Menyasszony- Gyülekezettel osztja meg. (lásd: 1 Kor 6:2-3) Arról viszont bőven szólnak a próféciaik, hogy **Izrael népe és országa vonzó és kívánatos példa lesz a népek és nemzetek számára.**

A próféciaiból az derül ki, hogy Izrael Isten különleges áldásainak a gazdagságát élvezzi majd mind földi jókban, mind lelkiekben, szeretetben, békességben, és példaadó lesznek a szent életben. Pl. ilyet olvasunk: „*Virágozni, virulni fog Izrael, termésével elárasztja a világot*”. (Ézs 27:6) „*Saját szemekkel nézheted a király szépségét, láthatod tágas országodat*”. (Ézs 33:17) „*Abban az időben Jeruzsálemet nevezik az Úr trónjának, minden nemzet Jeruzsálemben gyűl össze, hogy tisztelje az Úr nevét, és nem élnek többé gonosz szívűk konoksága szerint*”. (Jer 3:17.) Izrael népének istenfélő, alázatos és örömet sugárzó élete vágyakozást támaszt a népek és nemzetek között Istennek és az Ő Fíának, Jézus Krisztusnak a megismerésére és imáadására az egész Földön. A saját tapasztalatuk ösztönzi a népeket arra, hogy élő hittel és hódoló tisztelettel forduljanak Isten felé és alázatos készséggel, önként engedelmeskedjenek Jézus Krisztusnak, a Messiás Királynak. Halljunk erre vonatkozóan is néhány prófeciát: „*Akik megmaradnak a Jeruzsálemre támadó népek közül, évről évre elmennek és leborulnak a Király, a Seregek Ura előtt és megünneplik a sátoros ünnepet. Ha pedig a Föld népei közül valamelyik nem megy el Jeruzsálembe, hogy leboruljon a Király, a Seregek Ura előtt, az nem kap esőt*”. (Zak 14:16-17.) „*Az idegeneket, akik csatlakoznak az Úrhoz, és Őt szolgálják, akik szeretik az Úr nevét és az Ő szolgálói lesznek elviszem szent hegyemre és örömet szerzek nekik*.” (Ézs 56: 6-7.) Vagyis **Isten áldással jutalmazza majd azokat, akik imádják Őt, illetve megvonja áldását azoktól, akik ellenállnak szeretetének.** Mindezeket hallva, ne felejtjük el, hogy Jézus Krisztus békekirályságának a korszakáról beszélünk, amikor a Sátán meg lesz kötözve (Jel 20:1-3). Vagyis minden ember – sátáni kísértéstől mentesen – saját szabad akarata szerint dönt az Isten felé való viszonyulásának dolgában. Ezért valósulhat majd meg, hogy „*tele lesz a Föld az Úr ismeretével, ahogyan a tengert a víz borítja*.” (Ézs 11:9) Ez lesz az általános, hiszen minden ember saját tapasztalata alapján is látni és tudni fogja – mint valamikor Ádámék az Édenben a bukásuk előtt – hogy Isten társaságában és áldásaiban élni jó. De – Ézsaiás prófeciája szerint – akadnak majd hűtlenül szembefordulók is. Ennek viszont azonnali halál lesz a következménye. Ezt írja a próféta: „*Amikor eltávoznak, meglátják azoknak holttestét, akik hűtlenül elhagytak engem. Nem pusztulnak el ott a férgek, a tűz sem alszik ki, és minden ember undorodni fog tőlük*.” (Ézs 66:24.) Talán ennek az előképei Anániás és Szafira, akik azonnal holtan rogytak össze,

amikor lelepleződött a bűnük a Jeruzsálemi Gyülekezet szentségének légkörében. (ApCsel 5: 1-10)

A Föld természeti világa felszabadul az átok alól

Az ezer éves békekirályság jellemzéséhez fontos tényezőként hozzátartozik a Bibliának az a kijelentése, hogy ebben az üdvtörténeti korszakban Isten megszünteti azt az átkot jelentő ítéletét, amelyet az ember bűnbeesése után a Föld természeti világára kimondott. Így hangzott: „*Legyen a Föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! Tövis és bogáncsot hajt neked és a mező növényét eszed. Arcod verejtékével eszed a kenyered, míg visszatérsz a földre, mert abból vétettél. Bizony por vagy és vissza fogsz térni a porba!*”

Nincs kijelentésünk arra vonatkozóan, hogy milyen volt pontosan a természet, a növény és állatvilág élete az átok ítélete előtt az Édenben. Azt viszont tapasztaljuk, hogy ma sok olyan élő organizmus létezik, mind a növényvilágban, mind az állatvilágban, amelyek okozzák a verejtéket, a fáradságot, a betegségeket, sokféle szenvedést és félelmet az életünkben. Pl. gondoljunk a mikroorganizmusokra: a gombák, a baktériumok, a vírusok özönére. Vannak közöttük, amelyek hasznosak, az élő szervezetek nagy körforgásában szükségesek, de vannak ártalmasak, kártékonyak, betegséget és szenvedést okozók is. Folyamatosan írtjuk a számtalan gyomnövényt, de kipusztíthatatlanul burjánzanak. (Mint szívünkben a bűn) Egy Kamerunban szolgáló misszionárius számolt be arról, hogy ebben az afrikai államban a nagy szegénység egyik fő oka az, hogy a talajt egy „ördögfünek” nevezett dús erejű növény uralja. Ennek a növénynek mintegy 2 méteres mélységű a gyökérzete és a helyi lakosok képtelenek a kiirtására. Az állatok vadsága, egyes ragadozó, vérszomjas állatok félelmetes erőszakossága, szintén az átok ítéletének következménye.

A békekirályságra vonatkozó kijelentések viszont arról szólnak, hogy abban az időben a természeti világ megváltozik. „*Mert víz fakad a pusztaságban és patakok erednek a pusztában. Tóvá lesz a délibáb, és víz fakad a szomjú földön ... Nem lesz ott oroszlán, nem megy rá ragadozó vad, ilyen nem lesz található*”. (Ézs 35: 6-7,9) „*Híre sem lesz többé országokban erőszaknak, határaidban pusztulásnak és romlásnak*”. (Ézs 60:18) „*Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyénél hever, a borjú, az oroszlán és a hizott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket. A tehén a medvével legel, fiaik együtt heverésznek, az oroszlán pedig szalmát eszik*.” (Ézs 11: 6-7) – írja mindezeket Ézsaiás próféta. A többi próféta is az átok alól felszabadult Föld termésének nagy gazdagságáról beszél. Pl. Ámós írja: „*Eljön majd az idő – így szól az Úr – amikor nyomon követi a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. Must csurog a hegyekről és ömlik a halmokról. Jóra fordítom népemnek, Izraelnek a sorsát. Az elpusztult városokat fölépítik és laknak bennük. Ültetnek szőlőket és isszák azok borát, kerteket művelnek és eszik azok gyümölcsét.*” (Ám 9: 14-15) Az ótestamentumi próféciákat megerősíti Jézus Krisztus, amikor „megújult világról” beszél, amelyben a tanítványai bőséges jutalmat nyernek majd. (Mt 19:27-28) Pál apostol pedig világos egyszerűséggel kifejti, hogy „*a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak a megjelenését. A teremtett világ ugyanis a hibavalóságnak vettetett alá (vagyis az átok ítélete alá került) azzal a reménységgel, hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára*” – írja az apostol (Róm 8:19-21.) Pál itt nem új Égről és új Földről beszél, nem is a Mennyről (ahol a választottaknak már mennyei állampolgárságunk van: Fil 3:20-21), hanem ennek a Földnek arról a jövőjéről szól, amikor Jézus Krisztus az Ő szentjeivel – vagyis az Isten fiaival – megjelenik és a teremtett világ egy új korszakba érkezik. Ebben a „megújult világban” Jézus Krisztus, mint királyok Királya és uraknak Ura átveszi a hatalmat és az Ő választott szentjeivel (a megdicsőült Gyülekezettel) és a megtért Izraellel megvalósítja a messiási békekirályságát. Erről az üdvtörténeti időszakról és reménységünkről szól Pál apostol, amikor

kijelenti, hogy „*a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.*” Vagyis – amint a felsorolt próféciaokban láttuk – Isten, az Ő kegyelmes döntése alapján meg fog valósítani egy korszakot ezen a Földön, amelyben a természeti világ is felszabadul az átok ítélete alól.

A próféciaák teljesülnek

Megtörténhetnek e és megtörténnek e mindezek? — Tegyük fel önmagunknak ezt a kérdést! Hiszünk e az Isten Igéjében és ígéreteiben? Valljuk meg, hogy a halálunk utáni lét titkait kutatva, sok olyan jövőre vonatkozó ígérettel foglalkoztunk, amelyeknek a beteljesülése emberi értelmünk számára felfoghatatlanok és képtelenségnek tűnhetnek. Korunk embere általában csak abban hisz, amit értelmével, tudásával és tevékenységével meg tud valósítani. „Csodák pedig nincsenek” – szokták mondani. Ha akadnak is emberek, akik okkult erőkben hisznek, leginkább csak azért, hogy a titokzatos szellemi erőket a saját földi, testi problémáik és izgató kérdéseik megoldásában vegyék igénybe

Van azonban az emberiségnek egy rétege, azok, akik hiszünk Istenben, akik személyes Megváltónknak hívtuk a szívünkbe és tettük életünk Urává Jézus Krisztust, az Isten Fiát és hisszük azt is, hogy a Biblia Isten szava, amelynek teljesülését Ő maga garantálja. Valljuk meg azonban, hogy a halál utáni létre vonatkozó számtalan prófécia bennünk is kétségeket, vagy legalábbis kérdéseket támaszt. Vajon jól értjük e ezeket a próféciaikat? Kell e egyáltalán foglalkoznunk ezekkel? Nem elég e az, hogy hiszünk Jézus Krisztusban és a többit bizzuk Őreá? Annyi bizonyos, hogy a próféciaák megértése, nem feltétele az üdvösségünknek. De a megértésük gyönyörűséget és lelki gazdagságban való távlatot nyitnak számunkra. Mindenek felett pedig erős elkötelezettséget, és hűséget munkál bennünk az Úr szolgálatában. A körülöttünk élő emberek sokat foglalkoznak a Föld, a társadalom, a gazdasági élet, az egyes országok jövőjével. Ez rendjén is van. De minden ember jövőjének határt szab az a 60-70, vagy 80 év, amelyet a Földön él. Nem sokkal fontosabb megismerni, és készülni arra a sokkal jelentősebb és örökké tartó jövőre, amely a halál után vár reánk?

Összegezésül és ismétlésként vegyük most sorra azokat a reánk váró – és a halálunk után bekövetkező – eseményeket, amelyeknek a „menetrendjét” az eddigiekben láttuk:

- Jézus Krisztus egy napon az Ő megváltottait magához ragadja megdicsőült és romolhatatlan testben. Mt 24: 31,40-41, 1Thessz 4: 13-18, 1Kor 15: 51-53.
- Egy hatalmas mennyei ünnepség keretében, a Bárány menyegzőjén egyesülünk Jézus Krisztussal, a mennyei Vőlegényünkkel. E naptól kezdve megosztja velünk – mint örökostársaival – mindazt, ami az Ővé, és ami az Ő feladata és küldetése. Jel 19: 6-9, Róm 8: 16-17,32.
- Jézus Krisztus megítéli, azaz megjutalmazza az Ő választottait aszerint, ahogyan a hívő életünket éltük és Őt szolgáltuk e Földön. 2Kor 5:10, 1 Kor 3: 9-15, Mt 6: 19-21, Lk 16: 9-12.
- Jézus Krisztussal együtt megjelenünk dicsőségben úgy, hogy e Földön akkor élő emberek valamennyien meglátják Őt és az Ő kíséretét: Kol 3:4, Jel 1:7, 19: 11-14, 1 Thessz 3:13, Zak 14:5, Jud 14.
- Tanúi leszünk annak, hogy az összegyűjtött Izrael maradéka felismeri Jézus Krisztusban, azt aki „átszegeztek” és egyetemesen megtérnek. Zak 12: 10-13, 14: 4-9, Róm 11:11-15. Jel 1:7.
- Ott leszünk Jézus Krisztussal, amikor „*beül dicsőségének királyi székébe*” és megítéli azokat a népeket, amelyek akkor e Földön élnek és részt veszünk abban a hatalmas aratásban, amely által a Király a jobb keze felől álló juhokat begyűjti az Ő csűrébe. Mt 25: 31-46, Jel 14: 14-16, 19:11-16,

- Nincs kijelentés a részletekre vonatkozóan, de annyi bizonyos, hogy a Krisztussal egyesült Menyasszony- Gyülekezet – mint a Király munkatársa – részt vesz a békekirályságban reá váró küldetés betöltésében. Mt 19:27-30, 1Kor 6:2-3.

A próféciaák hitelessége

A már beteljesült próféciaák, valamint a beteljesülőben lévő próféciaák hitelesítik a még be nem teljesült próféciaakat és biztosítékok arra nézve, hogy Istennek minden ígérete be fog teljesülni! Mégpedig szó szerint és nem jelképesen teljesülnek.

Lássunk néhány beteljesült próféciaát:

„Ezért ad jelt néktek az Úr maga: Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt *Immánuelnak*” (Ézs 7:14 Károli)

„Te pedig, efratai Betlehem, bár legkisebb vagy a Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba”

„Egyiptomból hívtam ki fiamat.” Hós 11:1, Mt 2:15.

Ézsaiás úgy írja le Jézus Krisztus szenvedését, mintha a keresztye előtt állva nézte volna végig: Ézs 53: 3-12.

Dávid azt is pontosan kimondta, amit Jézus a kereszten mondott és ugyancsak szemléletesen írja le a szenvedését. Zsolt 22:1-19.

Dávid Jézus feltámadását is megjövendöli: Zsolt 16: 9-10 Károli, ApCsel 2:25-31.

A jelenleg beteljesülőben lévő próféciaák közül a legjelentősebb Izraelnek a 2000 éves szétszórtságából való visszatérése az ősi hazájukba. A hatalmas, nagy többséget képviselő arab országok dühödtt ellenségeskedése ellenére a próféciaák teljesülnek.

Európában teljesülőben van a „hittől való elszakadás” 2Thessz 2:3.

Szemünk előtt teljesül – különösen a 20. század második fele óta – Jézus próféciaja: „Isten országának ezt az Evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.” Mt 24:14.

A próféciaák hitelességét erősíti maga a Szentírás. Isten, előre látva hitetlen kételkedéseinket, nagy határozottsággal jelenti ki: „*Én vagyok az Isten, nincs más, Isten vagyok, nincs hozzám hasonló! Előre megmondtam a jövendőt és régen a meg nem történeteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik!*” (Ézs 46:10) A jövőre vonatkozó ígéreteinek teljesülését Isten nem köti feltételekhez. Így szól: „*Önmagamért cselekszem, hogy engedhetném, hogy gyalázzanak. Nem adom másnak dicsőségemet.*” (Ézs 48:11) Jézus Krisztus pedig megerősítette és hitelesítette a próféták kijelentéseit, amikor így beszélt: „*Bizony mondom néktek, hogy amíg az Ég és Föld el nem múlik, egy ióta, vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg be nem teljesedik.*” (Mt 5:18) Majd a végső időkre vonatkozó kijelentései után megismételte szavait ilyenformán: „*Az Ég és a Föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el*” (Mt 24:35)

Építsünk hát bátran Isten ígéreteire! Legyen a hitünk egyre inkább reménység is a jövőre vonatkozóan! Kötelezzen el bennünket a jövő biztos ígérete a szent életre és arra, hogy az Istentől átvett küldetésünket maradéktalanul töltsük be! Sáfárkodjunk jól mindazokkal, amivel a földi életünkben rendelkezünk, hogy ezáltal kincset gyűjtsünk a Mennybe, és ránk bízassa majd az Úr azt, ami majd akkor teljesen és véglegesen a miénk lesz! (Lk 16: 11-12)